

நேற்று வரை தோழி

பட்டுக்கோட்டை
பிரபாகர்

சென்னை-20
18.2.94

எனது இனிய தோழி
ரம்யாவுக்கு,
அன்புடன் அனு எழுதித்
கொண்டது.

நலம், நலமறிய ஆவல்
என்று சம்பிரதாயமாகத் துவங்குகிறேன். ஆறு வருஷத்
திற்குப்பிறகு உனக்கு இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன் என்று
நினைக்கிறேன். இல்லை, ஏழு வருஷமா?

'நீயாவது ஒரு தபால் போடக் கூடாதா ரம்யா?' என்று
சண்டை போட விருப்பமில்லை. நடுவில் நான் எழுதா
ததற்கு உன் விலாசத்தைத் தொலைத்து விட்டதுதான்
காரணம் என்று பொய் எழுதவும் பிரியமில்லை.

என்னவோ தெரியவில்லை, எழுதத் தோன்றவில்லை.
'இப்போது மட்டும் என்ன திடீரென்று?' என்று உன்
மனசில் கேள்வி வந்து உட்காருகிறதா? எனக்கு நினைவி
ருக்கிறது.

எஸ்.சுதாவின் திருமண வரவேற்பில் நான் என்
அண்ணனோடு வந்து பரிசுப் பார்சல் கொடுத்துவிட்டு நம்
மற்ற தோழிகள் யாராவது வந்திருக்கிறார்களாவென்று தேடி,
யாரையும் காணாமல் எரிச்சலாக மர நாற்காலியில் அமர்ந்து
மெல்லிசைக் கச்சேரியில் ட்ரம்ஸ் வாசிப்பவன் செய்து
கொண்டிருந்த சேஷ்டைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த
போது...

என் முகத்துக்கு முன்னால் வந்து நின்று, "ஹே... அனு!"
என்று கத்தினாய். பட்டுப் புடவையை ராஜஸ்தானி போல
இடவலம் மாற்றி தலைப்புப் போட்டு, முகத்தில் ரூஜ் தடவி
மின்னும் பொடிகள் போட்டு நீயே ஒரு கல்யாணப்
பெண்ணின் அலங்காரத்தில்தான் இருந்தாய்.

அதுதானே நம் கடைசிச் சந்திப்பு?

கச்சேரி காதில் விழாத தூரத்திற்கு நாம் இரண்டு
நாற்காலிகளைத் தூக்கிச் சென்று புல்வெளியில் போட்டுக்
கொண்டு நம்மையே சுற்றிச் சுற்றி வந்த ஒரு கல்யாண வீட்டு
இளைஞனிடம் சொல்லி ஐஸ்க்ரீம் கொண்டு வரச் சொல்லி,
அவன் கொடுத்துவிட்டு "உங்க பேரு?" என்று கேட்டதற்கு,
"ராக்காயி நான், முத்தம்மா இவ்" என்று சொல்லி அசடு வழிய
வைத்தாயே... அதுகூட நினைவிருக்கிறது.

எவ்வளவு நேரம் பேசினோம் அப்போது!

கல்லூரி வாழ்க்கை முடிந்து பிரிந்து ஆறு மாதத்திற்குப்
பிறகு நாம் சந்தித்துக் கொண்டதால் அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
வாய் ஓயாமல் பேச நமக்கு ஆயிரம் விஷயங்களிருந்தன.

"கஸ்தூரி இல்லைடி. அவ மூஞ்சிக்கு லண்டன்
மாப்பிள்ளை கிடைச்சிருக்கான் தெரியுமா? போட்டோ
காட்டினா. சகிக்கலை. முகம் ஒரே கோணல். நாய்க்கு நாக்கு
தொங்கற மாதிரி ரெண்டு பல்லு உதட்டுக்கு வெளியே
தொங்குது. ஒவ்வொரு முத்தத்துக்கும் கண்டிப்பா ரத்தம்
வரும். லண்டன் மாப்பிள்ளைன்னதும் குஷியா தலையை
ஆட்டிட்டாளாம். ஜீவமல்லிகா என்னடி ஆனா? அவளைப்
பார்த்தியா நீ?" என்றாய் நீ.

"அவ ரொம்பப் பாவம் தெரியுமா? அவங்கண்ணனோட
வெட்டிங் டேக்கு வீட்டை டெக்ரேட் பண்ணிருக்கா.
அப்போ ஸ்டீல் நழுவி விழுந்து. இவ கீழே விழுந்து, கால்ல
ஃபிராக்சர் ஆகி மூணு மாசம் கூட்டுப் போட்டிருந்தாளாம்.
இப்பவும் விந்தி விந்திதான் நடக்கறா" என்றேன் நான்.

"சுலோச்சனா ஞாபகம் இருக்கில்லே... பி.எஸ்.சி.
கெமிஸ்ட்ரி! வாலிபால் விளையாடினப்போ நமக்கும்
அவளுக்கும் பெரிய தகராறு வந்து பிரிவினை வரைக்கும் போய்
நின்னோமே... அவ மதுரைல டைப்ரைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட்
ஆரம்பிச்சி நடத்திட்டிருக்காளாம்."

"அவங்களை எல்லாம் விடு. நீ என்ன செய்யுடா ரம்யா?"
"நானா? திருச்சில்தான் இருக்கேன். அண்ணன் ரியல்
எஸ்டேட் பிஸ்னெஸ் நடத்தறா அனு சொல்லிருக்கேனில்
லையா? அவரோட ஆஃபீஸ்ல போய் உட்கார்ந்துட்டேன்.
அவருக்கு ஹெல்ப் பணர நேரம் போக என் ஆஃபீசுக்கு வ்ற
கொழுகொழு பசங்களை ஹாயா சைட் அடிச்சிட்டிருக்கேன்.
இந்த பிஸ்னெஸ்ல நல்ல காச தெரியுமா? சூட்சுமம் எல்லாம்
கத்துக்கிட்டிருக்கேன். ரம்யா ரியல் எஸ்டேட்ன்னு தனியா
ஒரு போர்டு மாட்டினாலும் ஆச்சரியப்படறதுக் கில்லை."

"அப்போ கல்யாணம்?"

"நான்தான் உன்கிட்டே பல தடவை சொல்லிருக்
கேனில்லே. நம்ம நாட்டுல உள்ள சிஸ்டத்தில நிறைய
கல்யாணங்கள்ல பொண்ணுக்கு முழுமையான சந்தோஷம்
கிடைக்கிறதே இல்லை. உரலுக்குள்ள தலை யைக்
கொடுத்துட்டு வேற வழி இல்லாம இடி வாங்கிக்கற
மாதிரிதான் இருக்கு அவங்க நிலமை. அதுனால..."

"அதுனால கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறதில்லை?"

"நாட் இம்மீடியட்லி! ரொம்ப லேட்டா பண்ணிப்பேன்.
முடிஞ்சா நானே சூஸ் பண்ணிப்பேன். அதுக்கு முன்னாடி

24.2.94 | மே 2011 | 35

ஒரு கமாண்டிங் பொசிஷனுக்கு வரணும். நிறைய பணம் சம்பாரிக்கணும்னு ஆசை வந்திருக்கு. இப்ப நான் உடனே கவனம் செலுத்தப் போறது இந்த லட்சியத்தில்தான். உனக்குக்கூட நான் அதே அட்வைஸ்தான் பண்ணை விரும்பறேன் அனு"

"என்ன ரம்யா?"

"ஒரு பொண்ணு கமாண்டிங் பொசிஷன்ல இருக்கணும்னா ஒண்ணு அவ ரொம்ப அழகா இருக்கணும். இல்லைன்னா எக்கச்சக்கமான பணத்தோட இருக்கணும். நம்ம மூஞ்சிக்கெல்லாம் கண்ணாடி பார்க்கறப்பவே தெரியலையா ஆவரேஜ்தான்னு. நம்ம செட்லயே லாவண்யா ஒருத்திக்குத்தானே எழுபத்தி நாலு லவ் லெட்டர்ஸ் வந்திருக்கு..."

"அதனால்?"

"பணம் சேர்க்கப் பாரு! முதல்ல ஒரு பணக்காரியாகிக்கோ. அதுக்கு அப்புறம் கல்யாணத்தைப் பத்தி யோசி!" என்றாய் நீ.

நான் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டேன்.

ஏனென்றால் இதுவரை யாரும் இந்த மாதிரி ஒரு அட்வைஸ் சொன்னதாக நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. கிராமங்களில் வயதுப் பெண்களுக்குச் சொல்லப்படுவது, 'அடக்க ஒடுக்கமாக இருந்து பிறந்த வீட்டுக்குப் பெருமை சேர்க்கணும்' என்பது மட்டும்தான்!

நகரங்களிலும் அதையே கொஞ்சம் ஸோஃபிஸ்டிகேஷனோடு சொல்வார்கள். 'குடும்பத்தை சந்தோஷமா வைத்துக் கொள்வது உன் கையில்தான் இருக்கிறது.'

சுதந்திர உணர்வு மிக்க பெண்ணாக இருந்தால் வேலைக்குப் போகச் சொல்வார்கள். அப்போதுகூட அவள் சுதந்திர உணர்வை மதித்துச் சொல்லப்படுவதில்லை அது. அவள் வேலைக்குச் செல்வதால் கிடைக்கும் சம்பள வரவு கண்ணோட்டமே கலந்திருக்கும்.

ஆனால் 'கல்யாணம்' செய்து கொள்வதற்கு முன்பு பெரிய பணக்காரியாகி விடு' என்று யாரும் சொன்னதில்லை.

"ஏன் சிரிக்கிறே?" என்றாய்.

"ஒரு இளைஞன் சொன்னானாம், பணக்காரனாகிறதுக்கு ரெண்டு வழி இருக்கு. ஒண்ணு உழைச்சி சம்பாதிச்சி பணக்காரனாகிறது. இன்னொரு வழி ஒரு பணக்காரியைக் கல்யாணம் செய்துக்கிறது! அது ஞாபகம் வந்துடுச்சு"

"அந்த மாதிரி?"

"அதையே நமக்கும் சொல்லிக்கலாமில்லையா? நாம

கஷ்டப்பட்டு உழைச்சு முன்னேறி சம்பாதிக்கிறது ஒரு வழி! ஒரு வசதியான புருஷனைத் தேடிக்கிறது இன்னொரு வழி. இல்லையா?" என்றேன்.

"இங்கேதான் தப்பு பண்ணே. உன்னோட பணக்காரப் புருஷன் திடீர்னு ஒரு நாள் 'வெளில போடி நாயே!'ன்னு துரத்தி விட்டா என்ன செய்வே? அப்போ நிமிர்ந்து நிக்கிறதுக்கு ஃபைனான்ஸியல் பேக்கப் வேணாமா?"

"ஏன் ரம்யா அப்படி சினிமாத்தனமா நினைக்கணும்?"

"இன்னைக்கு பொண்ணுங்களுக்கு அமையற புருஷன் கள்ள அந்த மாதிரி ஆசாமிங்கதான் அதிகம் அனு. ஒரு கட்டம் கட்டறப்போ இடி தாங்கி வைப்பாங்க சிலர். எதுக்கு? எப்பவாவது இடி நேரா அந்தக் கட்டிடத்தில் விழுந்தா தவிர்க்கிறதுக்குத்தானே? நம்ம கட்டிடத்தில் இடி விழுமனு பெசிமிஸ்டிக்கா எதிர்பார்க்கறதா நினைக்கக் கூடாது இதை! விழ சான்ஸ் இருக்கில்லையா? அதை மறுக்க முடியுமா? அதுக்காக செய்துக்கற ஒரு முன்னேற பாடுதான் அது! அந்த மாதிரி குடும்ப வாழ்க்கையில் பிரச்சினை வரப்ப ஒரு பொண்ணு தனிச்சி நிக்கலாம். பணபலம் மட்டும் இருந்தா, அது மனோபலத்தையும் சேர்த்துக் கொடுக்கும்..."

என்று ஆவேசமாய் நீ வாதம் செய்தாய்.

அப்போதும் உன் வாதத்தில் எனக்குச் சம்மதமில்லை. உன் வாதத்திற்கு வலு சேர்ப்பதாய் பொருத்தமான உதாரணத்தை வேண்டுமானால் நீ சொல்லி இருக்கலாம்.

ஆனால் ஒரு கணவன் ஒரு மனைவியை வெளியே துரத்துவதென்பது ஏதோ காகிதம் கசக்கி வெளியே எறிவது போன்ற சமாச்சாரமாக எனக்குப் படவில்லை.

அப்படி ஓர் சம்பவம் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் நிகழ்ந்தால் அது திடீரென்று பற்றிக் கொண்ட ஒரு பெட்ரோல் சம்பவமாக இருக்க முடியாது.

ஒரு யுத்தத்தை நோக்கி சின்னச் சின்னதாக ஆயிரம் பிரச்சனைகள் வளர்ந்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் யுத்தம் சாத்தியம். அந்த சின்னச் சின்னப் பிரச்சினைகள் ஏற்படாமல் அல்லது ஏற்பட்டாலும் வளர விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் சாமர்த்தியமும், பொறுமையும், விவேகமும் ஒரு பெண்ணிடம் இருந்தால் அந்த மாதிரி உச்சக் கட்டமான சம்பவத்திற்கு வாய்ப்பே இல்லை.

-என்பதுதான் என் கருத்தாக இருந்தது.

ஆனால் அன்றைக்கு உன்னிடம் என் கருத்துக்களைச் சொல்லி வாதம் செய்ய விரும்பவில்லை.

உனக்குத்தான் தெரியுமே, எப்போதுமே நான் வாதம்

செய்கிற பெண்ணல்ல. சில சமயங்களில் வாதத்தின் தீவிரத்தில் நெருப்புப் பொறிகளாக வார்த்தைகள் பற்க்கையில் கருத்துக்கள் மோத வேண்டியதற்குப் பதிலாக உள்ளங்கள் மோதிக் கொண்டு அந்த தீப்பொறிகளால் காயப்பட்டுக் கொள்ளும் அலலத்தைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் கண்டதுண்டு.

அன்றைக்கு நாம் சந்தித்துப் பிரிந்த பிறகும்கூட, 'என்ன இவள் இந்த மாதிரி ஒரு ஐடியா வைத்திருக்கிறாளே. இது சரிதானா? பணம் மட்டுமே ஒரு பெண்ணுக்குக் கவசமாக இருக்க முடியுமா? பணக்காரப் பெண்கள் எல்லாம் சந்தோஷமாக நிம்மதியாக இருக்கிறார்கள் என்று அர்த்தமா? பணத்தால் பொருளை வாங்கலாம். இழந்த அன்பை வாங்க முடியுமா?' என்று பலவாறாக பல நாட்கள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன் ரம்யா.

சில கேள்விகளுக்கு சிந்தனை பதில் சொல்லும்.

சில கேள்விகளுக்கு அனுபவம் மட்டுமே பதில் சொல்லும். ரம்யா, இந்த நம் சந்திப்பு இடைவெளியில் நீ என்ன செய்தாய், இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் என்றெல்லாம் போன வாரம் மார்க்கெட்டில் யதேச்சையாக சந்தித்த யுவபுரி சொன்னாள்.

அதன் பிறகுதான் உனக்கு இந்தக் கடிதம் எழுத வேண்டும் என்று தோன்றியது.

நீ தனியாக ரியல் எஸ்டேட்ஸ் வியாபாரம் துவங்கியது. அதில் நல்ல முறையில் உயர்ந்தது, நடுவில் ஏற்பட்ட காதலின் விளைவாக மனோரஞ்சன் என்பவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டது, அவரோடு மூன்று வருடங்கள் வாழ்ந்த பிறகு கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டு, டைவோர்ஸ் வாங்கிக் கொண்டு இப்போது தனியாக வசித்து உன் தொழிலை மட்டும் கவனித்து வருவது இவையெல்லாவற்றையும் யுவபுரி சொன்னாள்.

ஏதோ சினிமா பார்த்துவிட்டு வந்து 'என்ன கதை?' என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதுபோல் கடகடவென்று கொத்தமல்லி வாங்கும் நேரத்திற்குள் யுவபுரி சொல்லி முடித்து விட்டாள்.

ஆனால் இத்தனையும் நடந்திருப்பது என் இனிய தோழியான உனக்கு. ஒரே நாளில் நடக்கிற விஷயங்கள் இவை? இந்தக் குறுகிய காலகட்டத்திற்குள் அவசர அவசரமாக சந்தோஷம், சோகம் இரண்டையும் உணர்ந்த பார்த்திருக்கிறாய் நீ.

உனக்கு ஆறுதல் சொல்லவோ இல்லை அட்வைஸ்

சொல்லவோ இதை எழுதவில்லை என்பதைத் தயவு செய்து உணர்வாயாக.

எனக்குத் தெரியும், நீ முட்டாளில்லை. உன் சில கருத்துக்களில் எனக்கு உடன்பாடில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் உனக்கென்று சில கருத்துக்களை கொண்டிருந்த, சிந்திக்கத் தெரிந்த, பக்குவமான பெண் நீ! விவேக முள்ள பெண் நீ!

என்ன நேர்ந்தது உனக்கு? சிகரெட் நெருப்பால் மாரில் குடு வைக்கும் சேடிஸ்ட் கணவன் என்று நீ சொல்ல மாட்டாய் என்று நம்புகிறேன். வேறெப்படி? என்ன ஆச்சு ரம்யா? யுவபுரிக்கு கதைச் சுருக்கம்தான் தெரிந்திருக்கிறது. கதை விளக்கம் தெரியவில்லை. அவள் நம் வட்டயில்லை. தள்ளி நின்று உன்னைப் பார்த்தவள். உன் நாகரீக உடைகளை வைத்து மட்டும் அவசர அவசரமாக யூகம் செய்திருக்கிறாள். அவளுக்கு அப்படி வக்கிரமாக நினைத்துப் பார்ப்பதில் ஏதோ ஒரு கொச்சை சந்தோஷம் இருக்கலாம். விடு. அவளை விடு.

நான் அப்படியில்லை. உடைகளைத் தாண்டி உன் உள்ளத்தோடு பழகியவள் நான். நடுவில் இடைவெளி நம் நேரடி சந்திப்பில் மட்டுமே. என் மனதில் எத்தனை முறை உன்னைக் கொண்டு வந்து புன்னகைத்திருக்கிறேன் தெரியுமா? நீல நிறத்தில் புடவையோ, ஜாக்கெட்டோ, குடையோ, புத்தகமோ பார்க்கும் போதெல்லாம் ரம்யாவுக்கு நீல நிறம் ரொம்பப் பிடிக்குமில்லை என்று நினைவு வரும். ஒரு வித்தியாசத்திற்காக ஒரு நாள் நீ எல்லா நகங்களிலும், உதடுகளிலும்கூட நீல நிறம் தடவி வந்தாய் என்பதும் எனக்குள் பசுமை.

அதனால் மனம் துடிக்கக் கேட்கிறேன். என்ன ஆச்சு?

மதிய சமையல் முடித்துவிட்டு தூக்கம் வராத பொழுதில் முற்றத்தில் அமர்ந்து ஊர்க்கதை பேசும் பெண்களின் ஆர்வத்தோடு (நம்ம இஸ்த்திரி வண்டிக்காரனை சித்தப்பா, சித்தப்பா என்று சொல்லிட்டுத் திரியுமே, அந்த தெய்வானை அவனை திமா்னு கல்யாணம் பண்ணி தனியா விடு பார்த்து வெச்சிருக்காளாம்) கேட்கவில்லை ரம்யா.

ஆதங்கத்தோடு கேட்கிறேன், பதைபதைத்துக் கேட்கிறேன், பழசெல்லாம் நினைவு வருவதால் கேட்கிறேன்.

ஒரு சமயம் கீதாவுக்கும் மேனகா ராணிக்கும் வாய் வார்த்தையில் துவங்கி பெரிய தகராறு ஆகி இரண்டு பேரும் இனி ஏழேழு ஜென்மத்திற்கும் பேசிக் கொள்வதில்லை, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்வதில்லை, ஒருவர்

நிழலைக் கூட ஒருவர் மறந்தும் மிதிப்ப தில்லை என்று வீர சபதம் எடுத்திருந்தபோது நீ என்ன செய்தாய்?

அவர்கள் இரண்டு பேரையும் இணைத்து வைப்பதற் காகவே ஒரு பிக்னிக் ஏற்பாடு செய்து, இவள் வரப் போவ தில்லை என்று சொல்லி அவளையும், அவள் வரப் போவ தில்லை என்று சொல்லி இவளையும் வரவழைத்து...

ஒரு ரம்யமான சூழ்நிலையை முதலில் ஏற்படுத்தி பிறகு நட்பு பற்றி, உறவு பற்றிப் பேசினாயே... மறக்க முடியாது ரம்யா.

"இத பாருங்க, இந்த மூணு வருஷம் ஹாஸ்டல் வாழ்க்கைக்கப்பறம் எல்லாரும் வேற வேற திசையில் சிதறிப் போயிடப் போறோம். யார் என்ன ஆகப் போறோமனே தெரியாது. பத்து வருஷம் கழிச்ச சந்திச்சா ஒரு வேளை அடையாளம் தெரியாம விலகிக்கூடப் போயிடலாம். நமக்குள்ளே எதுக்கு ஈகோ? சேர்ந்து இருக்கற இந்தக் கொஞ்ச நாட்களை பின்னாடி நினைச்சிப் பார்த்தா ரம்யமா இருக்க வேணாமா? சந்தோஷம் மட்டுமே மனசுக்கு வர வேணாமா? என்ன ஆயிடும் விட்டுக் கொடுத்தா? ஃபிரெண்ட்ஷிப்பில ஏன் நான் பெரியவங்கிற பப் ஆங்கிள் பார்வை? காதலுக்கு மட்டும்தான் ஜாதி, மதம், ஏற்றத்தாழ்வு இதெல்லாம் இல்லையா? நட்புக்கு இது எல்லாததையும் வச்சிக்கணுமா? காதல்லயும் சரி, நட்புலயம் சரி, இருக்கக் கூடாத லிஸ்ட்ல முக்கியமானது இந்த 'ஈகோ'. வேணாமே அது! தூக்கி எறிஞ்சிடலாமே! ப்ளீஸ், நீங்க ரெண்டு பேரும் ஷேக் ஹேண்ட்ஸ் கொடுத்துக்கணும். யார் மேல தப்பிருந்தாலும் இந்த நிமிஷத்தோட விட்டுடணும். கமான்..." என்றாய் நீ.

நீ சொன்னதில் அந்த ரெண்டு பேருக்கும் கிட்டத்தட்ட அழுகையே வந்து, உடனே இருவரும் கை குலுக்கிக் கொண்டு, பரஸ்பரம் ஸாரி சொல்லி... பிக்னிக் மூடுக்கு மாறி...

அந்த பிக்னிக்கையும் மறக்க முடியாது. அந்த இருவரின் நட்பு இன்னும் அதிகமாக அழுத்தமானதையும் மறக்க முடியாது.

உனக்குத் தெரிந்த இதையெல்லாம் உனக்கே திருப்பி எழுதுவது உனக்கு நினைவூட்ட அல்ல. என் ஆச்சரி யத்தின் வெளிப்பாடாய்.

ஒரு நட்பின் விரிசலையே தாங்கிக் கொள்ள முடியாத நீ, அதைவிட அதிமுக்கிய உறவான கணவன் - மனைவி விரிசலில் அதை இணைக்க நிச்சயம் அதிகபட்சமாக

பிரயத்தனப்பட்டிருப்பாய் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இது இப்படியே இருக்கட்டும். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் நான் என்ன செய்தேன், என் நிலை என்ன என்று உனக்குத் தெரியுமா?

யுவநீ போல யாராவது பொதுத் தோழி மூலம் நீ அறிந்து வைத்திருக்கிறாயா என்று எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் கொஞ்சம் விபரமாகப் பேச ஆசையாக இருக்கிறது ரம்யா. ஏனென்றால் உன்னிடத்தில்தான் நான் என் நுணுக்கமான மன உணர்வுகளையும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்.

என்ன இதை எல்லாம் போய்ச் சொல்கிறாள் என்று நீதான் முகம் சுளிக்க மாட்டாய். கடிதத்தின் மூலம் சொல் வதில் இன்னொரு சௌகரியம் உன்னை என் எதிரில் கன்னத்தில் கைதாங்கி என் முகத்தையே பார்க்கும் போஸில் உட்கார வைக்க வேண்டியதில்லை.

நீ எப்போது எந்த சூழ்நிலையில் படித்தாலும் சரி, ஒரே நாளில் படித்தாலும் சரி, அடையாளத்திற்கு மூலை மடக்கி வைத்து தொடர்கதை போல் விட்டு விட்டுப் படித்தாலும் சரி, அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை.

எழுதும்போதே உன்னை எதிரில் உட்கார வைத்துச் சொல்லிவிட்ட உணர்வுதான் எனக்கு ஏற்படுகிறது.

உள்ளூரிலேயே அம்மா வீடு என்பதால் அம்மாவுக்கோ, அப்பாவுக்கோ கடிதம் எழுத அவசியமேற்பட்டதில்லை.

இந்த வாக்கியமே என்னைத் திருமணமானவள் என்று அறிவித்து விட்டதல்லவா? கல்யாணப் பத்திரிகை ஏன் அனுப்பவில்லை என்று நீ இத்தனை வருஷம் கழித்து சண்டை போடாதே!

எங்கள் திருமணம் பத்திரிகை அடித்து நடக்கவில்லை.

இரு, வரிசையாகச் சொல்கிறேன். நேராகக் கல்யாணத் திற்கு வராமல் 'நம் கல்லூரி வாழ்க்கை முடிந்ததா? அதற்கப்பறம்...' என்று துவங்கிச் சொல்கிறேன்.

நான் கல்லூரியை விட்டு வெளியே வந்ததும் அப்பா ஒரு மாதத்தில் ரிடையராகி பிரிவு உபசார விழாவில் போட்ட மாலையோடும், பரிசுப் பொருள் டேபிள் ஃபேனோடும் ஆட்டோவில் வந்திறங்கி விட்டார்.

அன்று வரை என் அண்ணி அப்பாவுக்குக் கொடுத்து வந்த மரியாதையே வேறு, அதற்கப்பறம் தந்ததே வேறு.

ஒரு மிஷில் கிளாஸ் ஃபாயிலியில் இரண்டு தங்கைகள், ஒரு தம்பி கொண்ட என் அண்ணன் முத்துக்குமாரை இந்த வரனாவது அமைய வேண்டுமே என்று ஏங்கி, தூக்கைக்கு

விரதமெல்லாம் இருந்துதான் தன் இருபத்தி ஆறாவது வயதில் கல்யாணம் செய்து கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாள் என் அண்ணி கமலேஸ்வரி.

ஹனிமூனின் போது ஒரு தடவை 'கமல்' என்று அவளை அழைக்கத் துவங்கி, இன்றைக்கு பள்ளிக்குப் போகிற இரண்டு குழந்தைகளுக்கு அப்புறமும் 'கமல்' என்றுதான் அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் அண்ணன். புது ஆசாமிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் போது அவன் அழைத்தால் யாரும் அறைக்குள்ளிருந்து மீசை வைத்த நபரைத்தான் எதிர்பார்ப்பார்கள்.

என்னை, பவானியை, என் தம்பி சேகரை எங்கள் அண்ணி தன் தம்பி, தங்கைகளாகத்தான் பாவித்தாள் ஆரம்ப காலங்களில்.

நாங்கள் சேர்ந்து போகிக்கு வீட்டை ஒழித்து சுத்தம் செய்யும் ரகளை என்ன... கார்த்திகை தீபத்திற்கு தெருவே அதிசயிக்க தீபங்களை ஏற்றி வைப்பதென்ன... மொட்டை மாடியில் நின்று பட்டம் விடுவதென்ன... தோற்பவர் தண்ணீர் இறைக்க வேண்டும் என்று பெட் வைத்துக் கொண்டு கேரம் போட்டு விளையாடுவதென்ன...

எந்த ஊருக்குப் போனாலும் எல்லோருக்கும் வளையல், ஸ்டிக்கர் பொட்டு, பென்சில் பாக்கஸ் என்று தப்பாமல் வாங்கி வருவாள்.

எங்கே எப்போது எதனால் அண்ணி மனதில் ஒரு புது விதை விழுந்தது என்று புரியவில்லை. திடீரென்று 'தான், தன் புருஷன்' என்று சின்ன வட்டம் வரைந்து கொள்ளத் துவங்கினாள்.

'நீ கொஞ்சம் அந்தப் பக்கம் நில்' என்று எங்களைத் தள்ளி நிறுத்தினாள். அவள் அறைக்குள் நுழைந்து அவளின் ஹேர் ட்ரையரை உபயோகித்ததற்காக பவானி ஒரு மணி நேரம் திட்டு வாங்கி மிரண்டு போனாள்.

"ரிப்பேரானா யாருடி வாங்கிக் கொடுப்பா? உங்கப்பா வாங்கித் தருவாரா? உனக்கு வேணும்னா உங்கப்பாவைக் கேட்டுத் தனியா ஒண்ணு வாங்கி வெச்சிக்கோ. இல்லைன்னா கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டதும் உன் புருஷனைக் கேளு" என்று துவங்கி ஆயிரம் வாலா பட்டாக!

எட்டாம்வகுப்புப் படித்த பவானியிடம் காட்ட வேண்டாத கோபம். எங்களுக்கெல்லாம் காரணமும் புரிய வில்லை.

அம்மாதான் ஒரு நாள் விநாயகர் கோவில் பிரகாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த போது என்னிடம் தனிமையில் கேட்டாள்.

"அண்ணி வர வர ஒரு மாதிரியா நடந்துக்கறது ஏன்னு

தெரியுதா அனு?"

"தெரியலம்மா. யார் மேலயோ கோபம். யார் என்ன தப்பு செஞ்சாங்கன்னுதான் புரியலை" என்றேன் நிஜமாகவே புரியாமல்.

"அசடு! அவளுக்கு உங்கண்ணன் மேல்தான் கோபம்!"

"ஏன்?"

"உங்கண்ணியோட தங்கச்சிக்கு ஆறு மாசம் முன்னாடி கல்யாணம் நடந்திச்சில்லையா?"

"ஆமாம்"

"அவ புருஷனுக்கு வேலை செகந்தராபாத்ல. கம் பெனியிலயே வீடு கொடுத்திருக்காங்க. கல்யாணமான துமே அந்த வீட்ல பால் காய்ச்சி தனியா குடித்தனம் ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. உங்கண்ணி தங்கச்சி வீட்ல போய் ஒரு வாரம் இருந்துட்டு வந்தா இல்லையா? அப்போ அவ என்ன சொன்னாளோ, இவ என்ன அலுத்துக்கிட்டாளோ... அவளை மாதிரி தனியாப் போய் குடித்தனம் செய்யணும்னு ஆசை வந்துடுச்சி போலிருக்கு. அண்ணன் கிட்ட சொல்லிருக்கா..."

"அண்ணன் என்னம்மா சொன்னானாம்?"

"கண்டிப்பா இது தப்புன்னானாம்"

"உனக்கெப்படிம்மா இதெல்லாம் தெரியும்?"

"முத்துக்குமாரே என்கிட்டே சொன்னான்"

"ஓகோ. அதான் அண்ணி, அண்ணன் மேல உள்ள கோபத்தை எல்லாம் மேலயும் காட்டிக்கிட்டிருக்காங்களா?"

"ஆமாம் அனு. முத்து முகத்தில் எவ்வளவு சந்தோஷம் இருக்கும். இப்பல்லாம் பாரு, உம்முன்னு இருக்கான். அவனைப் போட்டுத் துவைச்சி எடுத்துக்கிட்டிருக்கா போலிருக்கு. இவன் மெல்லவும் முடியாம, விழுங்கவும் முடியாமத் தவிச்சுக்கிட்டிருக்கான்."

நான் ரொம்ப நேரம் அமைதியாக இருந்து விட்டுச் சொன்னேன்: "நான் ஒண்ணு சொன்ன தப்பா நினைக்க மாட்டி யேம்மா?"

"என்ன அனு?"

"உன் அளவுக்கு எனக்கு அனுபவமில்லை. ஆனாலும் சொல்றேன். மனசுல அண்ணிக்கு அந்த மாதிரி நினைப்பு வந்தப்புறம் வலுக்கட்டாயமா நம்மோட இருக்கச் சொல்றதில் நியாயமே இல்லைம்மா. அவங்க நிம்மதியையும் கெடுத்துக்கிட்டு, நம்ம நிம்மதியையும் கெடுத்துக்கிட்டு எதுக்காக ஒரு பொய்யான வாழ்க்கை வாழணும்? அவங்களா புறப்பட்டுப் போற தீர்மானத்துக்கு வரறதுக்கு முன்னாடி

நீயும் அப்பாவும் கலந்து பேசி சுமுகமா, சந்தோஷமா தனிக் குடித்தனம் வச்சிக் கொடுத்தா என்னம்மா?" என்றேன்.

"அசடு மாதிரிப் பேசாதே அனு" என்றான் அம்மா கண் டிப்பான குரலில்.

நான் சொன்னதில் அசட்டுத்தனம் என்ன இருந்த தென்று எனக்குப் புரியவில்லை.

ரொம்பத் தூக்கமாய் வருகிறது ரம்யா. இப்போது மணி இரவு ஒன்று நாற்பத்தி ஏழு. நாளைக்குத் தொடர்கிறேன்.

20.2.94

நேற்றைக்கு முழுக்க உனக்கெழுதும் இந்தக் கடிதத்தைத் தொடர முடியவில்லை. காரணம்-

இல்லை. விட்ட இடத்திலிருந்தே கோர்வையாக வரு கிறேன். அம்மாவிடம் ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய் என்று கேட்டபோது அவள் ஏதோ சொல்லி மழுப்பினாள்.

பிறகு ஒருநாள் பொருளாதார பூகம்பம் வெடித்தது.

அதாவது, பெரிய வசதி இல்லையென்றாலும் நாங்கள் குடியிருந்த வீடு எங்கள் சொந்த வீடு என்கிற பெருமை எங்களுக்கு இருந்தது. சின்ன வீடுதான். ஆனால் ஒன்றரை லட்சம் மதிப்புள்ள வீடு.

அப்பாவுக்கு சிவில் சப்ளையில் நாற்காலி தேய்க்கிற வேலை எனபதுதான் உனக்குத் தெரியுமே. அப்பாவோடு கூடப் பிறந்தவர்களில் கடைசி இரண்டு தங்கைகளுக்கு ரொம்ப ரொம்ப லேட் மேரேஜ். ஒருத்திக்கு முப்பத்து மூன்று வயதில் நடந்தது. இன்னொருத்திக்கு இருபத்தி ஒன்பது வயதில். இரண்டு பேருமே வேலைக்குப் போகிற பெண்கள்.

அவர்களின் திருமணத்தின் போது எங்கள் அப்பா யாருக்கும் சொல்லாமல், யாரிடமும் ஆலோசனை கேட்காமல் வீட்டுப் பத்திரத்தை வைத்துக் கடன் வாங்கி வரதட்சணை கொடுத்து விட்டார். அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் நல்ல இடத்தில் மணம் முடிக்க வேண்டும் என்கிற சகோதர பாசத்தில் ரகசியமாக அப்படி ஒரு காரி யத்தைச் செய்து விட்டார்.

ஆனால் அவரால் அசலையும் திருப்பிக் கட்ட முடி யாமல், வட்டியும் கட்ட முடியாமல் திணறி, யாருக்குமே சொல்லாமல் பல விதமாக முயற்சிகள் செய்து விழி பிதூங்கி, அசல் வட்டிக்காக வீடே கை மாறிவிடும் சூழ் நிலை வந்தபோதுதான் அப்பா வேறு வழியில்லாமல் வீட்டில் ஒரு நாள் ராத்திரி எல்லோரையும் கூட்டி வைத்துச் சொன்னார்.

"ஒரு பெரிய உண்மையை உங்க எல்லாருக்கும் தெரிவிக்காம நான் மறைச்சுட்டேன். தப்புதான். ஆனா

44 | 20 ஆகஸ்ட் | மே 2011

சமாளிச்சிட முடியுங்கிற தைரியத்துல இறங்கி மாட்டிக் கிட்டேன். அதாவது இந்த வீட்டு மேல் அம்பதாயிரம் கூடன் வாங்கியிருந்தேன். இப்போ அசலும் வட்டியும் சேர்த்து அது ஒரு லட்சத்து அறுபதாயிரமா நிக்கிது. வீட்டுப் பத்திரத்தை வெச்சிருக்கவன் கோர்ட் மூலமா வீட்டை ஜப்தி பண்ணிடுவேன்னு சொல்லிட்டான். இன்னும் ஒரு வாரம் டைமிருக்கு. அதுக்குள்ள பணம் திருப்பிக் கூட்ட லைன்னா இந்த வீடு நம்மோடதில்லை."

அப்பா கண் கலங்கச் சொல்லி முடித்ததும் நாங்கள் அத்தனை பேரும் அதிர்ச்சியில் ஆறையப்பட்டு நின்றோம்.

"இந்த வீடு யாரு இடம் வாங்கிக் கட்டினதுங்க?" என்று நைஸாகக் கேட்டாள் அண்ணி, அண்ணனிடம்.

"ஏன்? எங்க தாத்தா கட்டினதுன்னு உனக்குத் தெரியுமே!" என்றான் அண்ணன் முத்துக்குமார்.

"தாத்தாவோட சொத்துக்கு முழு உரிமையும் பேரப்பின் னைங்களுக்குத்தானே? அதெப்படி உங்களைக் கேக்காம உங்கப்பா பத்திரத்தை அடமானம் வைக்க முடியும்? அப்படிக்க கடன் வாங்கற அளவுக்கு நம்ம வீட்ல பெரிய விசேஷம் எதுவும் இன்னும் நடக்கலையே? நம்ம கல் யாணத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் எல்லாச் செலவையும் எங்கப்பா பார்த்துக்கிட்டாரே. ஒரு வரவேற்புக் கூட இங்கே வைக்கலையே. அப்படி இருக்கறப்போ அம்பதாயிரம் கூடன் வாங்க வேண்டிய அவசியம்?" என்ற அண்ணியைப் பார்க்க எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அப்பா வாசலில் வருகிறார் என்றால் மாமனார் என்கிற மரியாதையில் தலைப்பை அவசரமாக எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தால் உடனே எழுந்து நின்று கொள்ளும் அண்ணியா இப்படிப் பேசுவது?

"என்ன கமல் இப்படிப் பேசறே?" என்று கேட்ட அண்ணனின் குரலில் கோபமே இல்லை.

"முத்து, இருப்பா, கேக்கட்டும். உன் பொண்டாட்டி கேட்டதில் எந்தத் தப்புமில்லை. கேக்க அவளுக்கு உரிமை இருக்கு. பதில் சொல்ல வேண்டியது என் கடமை" என்ற அப்பா, "யம்மாடி, கடன் வாங்கி நான் குடிச்சோ இல்லை சூதாடியோ அழிச்சுடலை. ரெண்டு குடியை நல்லபடியா வாழ வைக்கணும் கறதுக்காகத்தான் கடன் வாங்கினேன். என்னோட ரெண்டு தங்கச்சிங்க படிச்சிருந்து, கைல் வேலை இருந்தும், வரதட்சணையா கொடுக்க வசதி இல் லாததால கல்யாணம் ரொம்ப தள்ளிப் போய்க்கிட்டிருந்திச்சு. கூடப் பொறந்தவனில்லையா, மனசு கேக்கலை. அதான் அப்படிச்

20 ஆகஸ்ட் | மே 2011 | 45

செஞ்சிட்டேன்" என்றார்.

"நினைச்சது சரிதாம்பா. என்கிட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்லிருந்தா..." என்றான் அண்ணன்.

"சொல்லிருந்தா நீ சத்தியமா ஒத்துக்கிட்டிருக்க மாட்டேப்பா. அதனால்தான் சொல்லலை..."

"அப்படி நினைச்சிருந்தா வாங்கின மாதிரியே ரகசியமா கடனையும் அடைச்சிருக்கணும்" என்றான் அண்ணி.

"அடைக்கணும்னு நினைச்சதாம்பா வாங்கினேன், வைத்தியச் செலவு, அனுவோட படிப்புச் செலவு, அது இதுன்னு ஏதாச்சும் ஒண்ணு மாத்தி ஒண்ணு வந்து நின்னுடுச்சு. பவானி சடங்கானதை விசேஷமாச் செய்ய வேணாமனு நான் வற்புறுத்தினதுக்கு யாரும் ஒத்துக்கலை. உங்க எல்லாரோட சந்தோஷத்துக்காக பத் திரிகை அடிச்சி, உறவு முறையைக் கூட்டி செஞ்ச அந்த விசேஷத்தில பத்தாயிரம் வரைக்கும் செலவு. கடன் வட்டியோட சேர்ந்து என் கைமீறி வளர்ந்துடிச்சு. நானும் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியாம விஷயத்தை முடிச்சுடணும்னுதான் நினைச்சேன். முடியாத பட்சத்தில்தான் இப்போச சொல்றேன்..." என்றார் அப்பா.

"இன்னணக்கு இந்த வீட்டோ மதிப்பு என்ன?" என்றான் அண்ணன்.

"ஒரு லட்சத்து எழுபதாயிரத்துக்கு வாங்கிக்க வெளியில ஆள் இருக்கு..." என்றார் அப்பா.

"ஆக, வீட்டை வித்து கடனை செட்டில் பண்ணிட்டு பாக்கி பத்தாயிரத்தை மட்டும் வச்சிக்கிட்டு ஏதாச்சும் குடிசைக்குப் போயிடலாமனு சொல்றிங்களா?" என்றான் அண்ணன். முதலில் சூடாக இரண்டு கேள்விகள் அண்ணியே கேட்டு விட்டதில் கிடைத்த தெம்பில் நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கேட்டான்.

"நான் அப்படி ஏதாச்சும் சொன்னேனாப்பா?"

"பின்னே? வேற வழி என்ன இருக்கு? நீங்க செஞ்சது கொஞ்சம்கூட நியாயமில்லை. கமல் சொல்ற மாதிரி நாளைக்கு இந்த வீட்டுக்கு நானும் சேரும் தானே பாத்யதை உள்ளவங்க. எங்களைக் கேக்காம நீங்க கடன் வாங்கி சொத்தையே தொலைச்சுட்டு நிக்கிறிங்களே. இந்தக் கடன் எங்களை எப்படிக் கட்டுப்படுத்தும்?" அண்ணனின் குரலில் ஆவேசம் வந்து விட்டது.

"இருணனே" என்றான் என் தம்பி சேகர். ஏழாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தவன். "என்னையும் சேர்த்து எதுக்குப் பேசுறே? அப்பா ஒரு காரியம் செஞ்சா அது நல்லதுக்குத்தான் இருக்கும்னு நான் நம்பறவன். அதான் சொல்றாரில்லை..."

நல்ல காரியம்தான் செஞ்சேன்னு..."

"இவரோட தங்கச்சிங்க வாழ்க்கையைப் பத்தி யோசிச்சிருக்காரே... உன்னையும் என்னையும் பத்தி யோசிச்சாரா? இவருக்கு ரெண்டு பொண்ணுங்க இருக்கே, அவங்களுக்குக் கல்யாணம் செஞ்சி வைக்கணுமேன்னு யோசிச்சாரா?"

"உனக்கு என்னன்னே குறைச்சல்? உன்னை பிகாம், படிக்க வெச்ச ஆடிட்டராகவும் படிக்க வெச்சாருல்ல? இப்ப மாசம் மூவாயிரம் சம்பாதிச்சுக்கிட்டுத்தானே இருக்கே? தனியா போட்டு போட்டு பிராக்டிஸ் பண்ணா இன்னும் சம்பாதிக்கலாமே. கல்யாணத்தப்போ ஒரு லட்ச ரூபாய்க்கு நகைங்களா வரதட்சணை வாங்கிக்கிட்டியில்லே? நான் கோபப்பட்டாலும் நியாயம் இருக்கு. நீ ஏன் குதிக்கிறே?"

பனிரெண்டே வயதில் மீசை முளைக்கட்டுமா என்று எட்டிப் பார்த்த பருவத்தில் என் தம்பி சேகர் அப்படிப் பேசியதில் நான் சத்தியமாக கைதட்டி, "சபாஷ்!" என்றேன்.

அண்ணன் திரும்பி என்னை முறைத்தான்.

"என்னடி அனு? திமிரா உனக்கு? என்ன சபாஷ் போடறே? அவன்தான் விபரமில்லாமல் பேசறானா நீயும் விபரமில்லாம பேசறியே... சரி, அவன் எப்படியோ போறான். எனக்கு பாதி உரிமை இருக்கில்லே? என்னைக் கேக்காம இவர் எப்படி சொத்தை இப்படித் தொலைக்கலாம்?"

"இருண்ணா, கத்தாதே. நடந்து முடிஞ்சதை இனிமே மாத்த முடியாது. அப்பா இதைச் சொல்ல ஆரம்பிச்சப்பவே செய்யக் கூடாத தப்புன்னு சொல்லித்தான் ஆரம்பிச்சார். உரிமை, உரிமைன்றியே... அவர் இல்லைன்னா நீ எப்படிப் பொறந்திருப்பே? எப்படி வளர்ந்திருப்பே? எதிரிகிட்டே பேசற மாதிரி பேசாதே. அப்பாகிட்டே பேசற மாதிரிப் பேசு. இனிமே என்ன செய்யலாமனு யோசி..." என்றேன்.

"நெருப்பு இப்பதான் பத்திக்க ஆரம்பிச்சிருந்தா தண்ணி ஊத்தி அணைக்கலாம். எல்லாம் எரிஞ்சி சாம்பலானதுக்கப் பறம் என்னத்தைச் செய்யறது?"

எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தோம்.

"நமக்குப் பண வசதி இல்லைன்னாலும் மானம், மரியாதை இருக்கு. நாளைக்கு ஒருத்தன் வந்து கழுத்தைப் பிடிச்சி வெளில தள்ள வரைக்கும் காத்திருக்க வேணாம். யாரோ வாங்கிக்கறதாச் சொன்னிங்களே, அவருக்கு வித்துட்டு கடனை அடைங்க. வாடகைக்கு ஒரு சின்ன வீடு பாருங்க" என்றான் அம்மா.

மீண்டும் அனைவரும் மௌனமாக இருந்தோம்.

அண்ணி, அண்ணனுக்கு ஜாடை காட்டிவிட்டு

அறைகளுள் செல்ல, அண்ணன் அவளைத் தொடர்ந்து சென்றான். குககுகவென்று கால் மணி நேரத்திற்கு மேல் என்னவோ பேசினார்கள்.

மறுபடி கூடத்திற்கு வந்ததும் அண்ணன் ஒருதரம் தன் தொண்டையைச் சரிசெய்து கொண்டு, "அப்பா, நான் ஏதாச்சும் தப்பாப் பேசியிருந்தா மன்னிச்சிருங்க. திடீர்னு நீங்க அதிர்ச்சி தர்ற மாதிரி அப்படிச் சொன்னதும் எனக்கு ஆத்திரம் வந்துடுச்சு. மனசுல வெச்சுக்காதீங்கப்பா" என்றான். எனக்கு மகா ஆச்சரியம். சற்றுமுன் பாம்பை மாதிரி சீறியவனா இப்படி வளர்ப்பு நாய் மாதிரி வாலாட்டிக் குழைவது?

"கமல் என்ன சொல்றான்னா வீட்டை விக்கிறதங்கிறது என்ன இருந்தாலும் குடும்பத்துக்கே கேவலம்னு சொல்றா, அவ சொல்றதும் நியாயமாதான் இருக்கு."

"வேற எப்படி இப்போ பிரச்சினையை சமாளிக்கிறது? ஒரு வாரத்துக்குள்ளே பணத்தைக் கட்டறதுக்கு முடியுமா நம்மால?" என்றாள் அம்மா.

"கமல் ஏற்பாடு பண்ணேன்னு சொல்றா..."

"எப்படி?"

"அவங்கப்பாகிட்டே கேட்டு வாங்கித் தர்றாளாம். பின்னாடி மெதுமெதுவா வட்டி எதுவுமில்லாம திருப்பிக் கொடுத்துடலாம்னு சொல்றா" என்றான் அண்ணன்.

அப்பாவுக்கு யோசனையாக இருந்தது.

"என்னப்பா இது, என்ன இருந்தாலும் சம்பந்திகிட்டே வாங்கறது..." என்று இழுத்தார்.

"வீட்டை வித்துட்டு வாடகை வீட்டுக்குப் போறதுக்கு இது ஒண்ணும் கேவலம் இல்லை" என்றாள் அண்ணி.

அப்பா அமைதியாகத் தலையை ஆட்டி தன் சம்மதத்தைச் சொன்னார். அண்ணிக்கு திடீரென்று இவ்வளவு பெரிய பரந்த மனப்பான்மை எப்படி வந்தது என்று நான் அதிசயப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தேன்- அண்ணன், அவளோட தன் மாமனார் ஊருக்குப் போய் பேசிலிட்டுத் திரும்பும் வரை.

அன்றிரவு மீண்டும் அனைவரும் கூடியபோது-

"அப்பா, என் மாமனார் தொகையை பேங்க் டிராஃப்ட்டா எடுத்துக் கொடுத்துட்டார். நாளைக்கே அந்தக் கடனை அடைச்சி வீட்டுப் பத்திரத்தை வாங்கிட்டு வந்துடலாம்" என்றான் அண்ணன். எங்கள் எல்லோர் முகத்திலும் பிரகாசம் ஏற்பட்டு, அது நீடிப்பதற்குள்-

"ஆனா எங்கப்பா ஒரு விஷயம் சொல்லியனுப்பி

இருக்கார். அதைச் சொல்லுங்க..." என்றாள் அண்ணி.

அண்ணன் ஒன்றுமில்லாத வாயை மென்று தயங்கி மெதுவாகச் சொன்னான், "அது... வந்துப்பா..." இந்தப் பணத்தை நான் கடனாத் தர விரும்பலை. என் பொண்ணுக்கு மறுபடி செய்யற சீரா நினைச்சித் தர விரும்பறேன். அதனால வீட்டுப் பத்திரத்தை என் பொண்ணு போல் சட்டப்படி மாத்திடணும் மாப்பிள்ளை'ன்னு சொல்லிட்டாரு. நமக்கு நெருக்கடியான நிலைமை. வேற வழியில்லாம சரி'ன்னு சம்மதிச்சிதான் இந்தப் பணத்தை வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன்..."

எங்கள் எல்லோர் முகத்திலும் நிழல் படிந்தது.

என் அண்ணி இவ்வளவு பெரிய ராஜதந்திரியா என்று எனக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது. இப்படி ஒரு பின்னணிக் காரணம் இருக்கலாம் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கக்கூடத் தெரியாத அசடாக நான் இருக்கிறேனே என்று என் மேலேயே எனக்கு இரக்கம்கூட வந்துவிட்டது.

அப்பா மெதுவாகப் புன்னகைத்தார்.

"சரிப்பா, பணம் கொடுக்கறவர் அவர். சொத்துப் பத்திரமா தன் பொண்ணுகிட்டே இருக்கணும்னு ஆசைப் பட்டிருக்கார். அதில தப்பென்ன இருக்கு? நாளைக்கு பத்திரத்தை மீட்ட கையோட வக்கீல்கிட்டப் போய் பத்திரத்தை கமலேஸ்வரி பேர்ல மாத்தறதுக்குண்டான வேலை களைப் பார்க்கலாம். சொத்து யார் பேர்ல இருந்தா என்ன, நம்மை விட்டுப் போகாம இருக்கற சந்தோஷமே போதும்" என்றார் அப்பா.

அந்தச் சூழ்நிலையில் அவர் வேறு என்னதான் சொல்ல முடியும்?

மறுநாளே வீட்டுப் பத்திரம் மீட்கப்பட்டது. நான்கே தினங்களில் பத்திரம் அண்ணி பெயருக்கு மாற்றி எழுதி பதிவும் செய்யப்பட்டது.

ஒரு வாரத்திற்குப் பின் ஒருநாள் பின்புறம் பாத்திர முக்குள் அம்மா விசித்து விசித்து அழுது கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து நான் பதைத்துப்போனேன்.

"என்னம்மா? ஏம்மா இப்படி அழறே?"

குறைந்த குரலில் அம்மா சொன்ன செய்தி இது

அண்ணியைப் பார்க்க அண்ணியின் சித்தப்பா மகள் ஒருத்தி காலையில் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாளாம். அப்போது வந்தவள் என் அம்மாவையும் வைத்துக் கொண்டு, "என்ன கமலேஸ்வரி, தனியாப் போகப் போறதாச் சொன்னியே, போகலையா?" என்று கேட்டாளாம்?

அதற்கு அண்ணி, “நான் ஏன் போகணும்? இப்ப இது ஏன் வீடு. நான் தனியாகக் குடித்தனம் பண்ணணும்னு ஆசைப்பட்டா மத்தவங்கதான் வெளிலப் போகணும். இரக்கம்னு ஒண்ணு இருக்கே” என்றாளாம்.

இதைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுத அம்மாவை நான் சமாதானப்படுத்தினேன் என்றாலும் என்னாலும் தாங்க முடியவில்லை.

எவ்வளவு சாணக்கயத்தனமாக வீட்டின் குழந்தைகளைத் தனக்குச் சாதகமாக்கி காய் நகர்த்துகிறாள் அண்ணி என்று ஆச்சரியமாகவும், வெறுப்பாகவும் இருந்தது.

அன்றைக்கு நான் அப்பாவை அழைத்துக் கொண்டு அருகில் இருந்த பூங்காவுக்குப் போனேன்.

“அப்பா, நான் ஒண்ணும் விபரம் புரியாதவ இல்லை. ஒவ்வொரு மனுஷ ஜீவியும் தன்மானத்தை இழக்காம வாழணும்ப்பா. நாம் எல்லாம் என்ன கொலைக் குத்தம் பண்ணிட்டோம்? எதுக்காக முள் மேல நிக்கிற மாதிரி இந்த வீட்ல வாழ்ந்துக்கிட்டிருக்கோம்? நம்மோட சேர்ந்து வாழ அண்ணிக்குக் கொஞ்சம்கூடப் பிடிக்கலைப்பா. அண்ணனுக்கு முக்கால்வாசி பிடிக்கலை. எதுக்காக இந்த வலுக் கட்டாயமான வாழ்க்கை? அண்ணி ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்துக்கும் காத்துக்கிட்டிருந்து வார்த்தையாலேயே ரணம் பண்ணிக்கிட்டிருக்காங்க எல்லாரையும்” பபபடத்தேன் நான்.

“தெரியுமா, எனக்கு எல்லாம் தெரியும். எப்போ வீடு அவ பேருக்கு மாறிச்சோ, அதுக்கப்பறம் நாமெல்லாம் இந்த வீட்ல இருக்கறது மரியாதையே இல்லைன்னு எனக்குத் தெரியுது. ஆனா என்ன பண்ணச் சொல்றே?” என்றார் கண்ணாடியைக் கழற்றி கையில் பிடித்தபடி.

“போயிடலாம்ப்பா, தனியா போயிடலாம். ஒரு சின்ன வாடகை போர்ஷனுக்குப் போய் சுதந்திரமா இருக்கலாம்ப்பா. வசதியா இல்லைன்னாலும் விடுதலை உணர்வோட இருக்கலாம்ப்பா” என்றேன்.

“உன்னோட மனசில இருக்கிற தவிப்பு எனக்குப் புரியுதுமா அனு. சில விஷயங்களை யோசிக்க வேணா மாம்மா? சேமிப்புன்னு என்கிட்ட எதுவும் இல்லை. உங்கம்மா கழுத்தில காதுல கிடக்கிற சில்லறை நகைகளைத் தவிர வேற எதுவும் இல்லை. பென்ஷன் பணம் அறநூறு ரூபாயை வெச்சிக்கிட்டு நான், உங்கம்மா, நீ, பவானி, சேகர்னு அஞ்சி பேர் எப்படும்மா குடித்தனம் நடத்த முடியும்? பவானியும் சேகரும் இன்னும் படிக்கணும்மா. உன்னையும் பவானியையும் நல்ல இடத்தில கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்கணும்மா.

நான் ஓய்ஞ்சு போய்ட்டேன். இதெல்லாம் எப்படும்மா என்னால முடியும்? உங்கண்ணனாலதாம்மா இதெல்லாம் செய்ய முடியும். அவனை விரோதிச்சுக்கிட்டுப் போயி...”

“அப்பா, அம்மாங்கிற பாசமும், கூடப் பொறந்தவங்க மேல அன்பும் தானா வரணும், அண்ணன்கிட்ட இப்ப இதெல்லாம் வத்திப் போச்சு. பொண்டாட்டி மேல உள்ள மோகம் மட்டும்தான் கூடிக்கிட்டே இருக்கு. வேண்டா வெறுப்பா அண்ணன் நம்ம குடும்பத்துக்கு எதுவும் செய்ய வேணாமப்பா. நான் பார்த்துக்கறேன். என்மேல உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கா, இல்லையா?” என்றேன்.

“என்னம்மா சொல்றே?”

“குடும்பத்தைக் காப்பாத்தற பொறுப்பும், கடமையும் ஆம்பிளைப் பிள்ளைங்களுக்கு மட்டும்தான்னு ஏம்பா நினைக்கிறீங்க? அந்தப் பொறுப்பை நான் எடுத்துக்கக் கூடாதா?”

“என்ன பேசறே நீ? அனு, நீ கல்யாணமாகி இன்னொரு வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய பொண்ணு” என்றார் அப்பா.

“வயசுக்கு வந்த பொண்ணுக்கெல்லாம் அடுத்த நிகழ்ச்சி அதுதான்னு ஏம்பா சம்பிரதாயமா முத்திரை குத்தறீங்க? என் வாழ்க்கையை, என் கல்யாணத்தை நேரம் வரற்போ நானே தீர்மானிச்சுக்கறேனே, நான் வேலைக்குப் போறேம்பா. ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கற வரைக்கும் ஒரு சின்ன வேலைக்கு முதல்ல போறேன். காலேஜ்ல டைலரிங் கோர்ஸ் தனியாப் படிச்சது உதவுதுப்பா எனக்கு. ஒரு தையல் பயிற்சிப் பள்ளியில தையல் டிச்சர் தேவைன்னு சொன்னாங்க. போய்ப் பார்த்துப் பேசினேன். மாசம் ஐநூறு ரூபா தர்றாங்களாம். முதல்ல இந்த வேலைக்குப் போறேன். உங்க பென்ஷன், இந்த சம்பளம் ரெண்டடையும் வெச்சு அதுக்குள்ளே சுருக்கமா குடித்தனம் நடத்தலாம்ப்பா. நாளைக்கே நீங்க ஒரு சின்ன வீடாப் பாருங்க. ஒரு போர்ஷனா இருந்தாக்கூட சரிதான்” என்றேன்.

என் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அப்பா, என்ன நினைத்துக் கொண்டாரோ, கண் கலங்கி என் நெற்றி யில் முத்தமிட்டார்.

கை வலிக்கிறது. இரு ரம்யா, நெட்டி முறித்துக் கொள்கிறேன். நாளைக்குத் தொடரட்டுமா?

21.2.94

திடீரென்று யோசித்தால் இப்படி சுயசரிதம் மாதிரி நீளமான கடிதம் எழுதுவதன் மூலம் உன்னைப் போரடிக்

கிறேனோ என்றுகூட ஒரு எண்ணம்.

நீ நிச்சயமாய் முழுக்கப் படிப்பாய்தானே? இதோ இந்த வரியை, வார்த்தையை நீ படித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்தானே? ஒரே தடவையில் விடாமல் படிக்க இயலாதென்றாலும்கண்டிப்பாக முழுதும் படித்து விடுவாய் என்கிற நம்பிக்கையில்தான் நான் விபரமாக எல்லா வற்றையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

என்ன ஆயிற்று, அப்பாவிடம் பேசின மறுநாளே நான் அந்த தையல் பயிற்சிப் பள்ளியில் டீச்சராக வேலையில் சேர்ந்து விட்டேன்.

ஒரே வாரத்தில் அப்பா வீடு தேடி விட்டார்.

வீட்டுவதென்று சொல்ல முடியாது அதை. போர்ஷன் ஒரு பெரிய ஹாலும் ஒரு சமையலறையும் மட்டும் கொண்ட பொதுக் கழிப்பறை, பொதுக் குளியலறை பயன்படுத்த வேண்டிய போர்ஷன். அதற்கே இருநூற்றைம்பது ரூபாய் வாடகை.

அப்பா எங்கள் முடிவை அண்ணனிடம் தெரிவித்த போது அவன் அதிகமாக அதிர்ச்சியடைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

"என்னப்பா இது, இங்கே உங்களுக்கு என்ன குறைச்சல்? யாராச்சும் ஏதாச்சும் சொன்னாங்களா?" என்று உயிரே இல்லாமல் வசனம் ஒப்பித்தான்.

"அதெல்லாம் எதுவுமில்லை. உனக்கும் குழந்தைகள் வந்தாச்சு. இந்த வீட்டை இடம் பத்தாது. வெளியூர் போயிடலையே நாங்க. வேற ஏரியாதானே போறோம்? நினைச்சா அரை மணி நேரத்தில் பார்த்துக்கலாமே" என்றான் அம்மா.

"அப்பறம் உங்க இஷ்டம்" என்று விட்டான் உடனே. பாவம், அவன் என்ன செய்வான்? அவன் முதுகில் உள்ள ஸ்விசுழற்றப்பட்டு, அதன் இயக்கத்தில் அப்படித்தான் பேச முடியும் அவனால்.

நாங்கள் புதுப் போர்ஷனுக்கு வந்ததும் சத்தியமாக ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷமாக இருந்தது. ஊட்டியில் லேசாகப் பனித்தாறல் விழுந்து கொண்டிருக்கும் போது பச்சைப் பசேல் புல்வெளியில் இரண்டு கைகளையும் விரித்துக் கொண்டு 'ஹோ...' என்று கத்திக் கொண்டு ஓடினால் எப்படி உற்சாகமாக இருக்குமோ, அவ்வளவு உற்சாகம்.

நான் ஒரு பக்கம் அலுவலக வேலைகளுக்கு மனு எழுதிப் போட்டபடி தையல் பயிற்சிப் பள்ளிக்குச் சென்று வந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஏற்பட்ட தன்னம்பிக்கையில் அப்பா வீட்டில் கம்மா

உட்கார்ந்திருக்கப் பிடிக்காமல் ஒரு ஜவுளிக் கடையில் நானாறு ரூபாய் சம்பளத்தில் பில் போடுகிற வேலையில் சேர்ந்தார்.

அம்மா சமையல் நேரம் போக அப்பளம் தயாரித்து அந்தக் காலனியில் உள்ள மற்ற வீடுகளுக்கு விற்று ஒரு அடக்கமான வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

அத்தியாவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு எங்களால் ஒரு சந்தோஷமான வாழ்க்கை வாழ முடிந்தது.

ஒரு ஒண்ணாம் தேதியில் நோயாளியைப் பார்க்கப் போகிறவன் போல சாத்துக்குடிப் பழங்கனும், ஹார்லிக் சுமாக அண்ணன் மட்டும் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அப்பாவிடம் ஐநூறு ரூபாயை எடுத்து நீட்டினான்.

"என்ன இது?" என்றார் அப்பா ஆரவாரமெதுவுமில்லாமல்.

"எனக்குன்னு ஒரு மனசாட்சி இருக்கு. நான் செய்ய வேண்டிய கடமைன்னு ஒண்ணு இருக்கு. மாசா மாசம் ஐநூறு ரூபா கொடுக்கறதா தீர்மானிச்சிருக்கேன். வாங்கிக்கங்க."

"நீ தீர்மானிச்சுட்டா சரியாப்போச்சா? வாங்கிக்கறதா நான் தீர்மானிக்க வேணாமா? இங்கே எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. பென்ஷன் வருது. ரெண்டு சம்பளம் வருது. பொதுமானதா இருக்கு. வேணாம்முத்து."

அண்ணனுக்கு முகத்தில் ரத்தம் பாய்ந்து அவ்வளவு கோபம் வந்து விட்டது. என்னைத்தான் கிட்டே வந்து முறைத்தான்.

"எனக்குத் தெரியும் அனு. அப்பாவை இந்த மாதிரி யெல்லாம்பேச வைக்கிறது நீதான். படிச்ச திமிர் உனக்கு. வேலைக்குப் போற திமிர் உனக்கு. ஒருநாள் இல்லைன்னா ஒருநாள் அண்ணான்னு அழுதுக்கிட்டு வந்து நிக்காமப் போய்டுவியா? பார்க்கறேன்" என்றான்.

அம்மாவுக்கு ஏகமாய்க் கோபம் வந்து, அவன் கொண்டு வந்த பழங்களையும், ஹார்லிக்ஸ் பாட்டிலையும் அவன் கொண்டு வந்த கூடையிலேயே வைத்து அவன் கையில் வைத்து, "உனக்கு இல்லாத பொறுப்போட அவ இந்தக் குடும்பத்தை நிர்வாகம் பண்ணிக்கிட்டிருக்கா. நல்லதா ரெண்டு வார்த்தை பேசலைன்னாக்கூட பரவால்லை. அவ சீரழிஞ்சு உன் முன்னாடி வந்து நிக்கணும்னு கூசாமச் சொல்லியே. உன் மனசை ஈரம் கொஞ்சமாவது இருக்கா? போடா! உன் வீட்டுக்குப் போ! உன் காகம் வேணாம், கடமையென்னு நீ வாங்கிட்டு வந்திருக்கிற இந்தப் பழமும்

வேணாம். உன் பொண்டாட்டியை ஜூஸ் போட்டுச் சாப்பிடச் சொல்லு, போ” ஆவேசமாய்க் கத்தி விட்டாள்.

அண்ணன் அமைதியாய் எழுந்து போய் விட்டான்.

என்ன ரம்யா, என் விட்டு சோகங்களைச் சொல்லி போடிக்கிறேனா? இனிமேல் சொல்லப் போவது சுவாரசியமான விஷயங்கள்.

புயல் அடித்து ஓய்ந்த பிறகு தென்றல் வருவதுதானே இயற்கை?

என் வாழ்விலும் அப்படித்தான் தென்றலாக வந்தது ஜெயந்த!

புரிந்து கொண்டிருப்பாயே... யெஸ் ரம்யா, நான் ஜெயந்தத்தைக் காதலித்தேன். எனக்குள் மட்டும். புதிர் மாதிரி இருக்கிறதா?

நான் ஜெயந்தத்தை எப்போது, எப்படி சந்தித்தேன்? கொஞ்சம் இரு! அந்தச் சம்பவத்தை ஒருதரம் நான் மனதில் ரசனையோடு அசை போட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஞாபக சக்தி- எவ்வளவு பெரிய வரம். ஒரு சமயம் யோசித்தால் வரம்! இன்னொரு சமயத்தில் அதுவே பெரிய கொடுமை!

அன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை.

மைலாப்பூரில் நான் வேலை பார்த்த தையல் பயிற்சிப் பள்ளியில் இருந்து நடந்துபோகிற தூரத்தில்தான் கபாலீஸ்வரர் கோவில்.

அன்றைக்குப் போனபோது ஏதோ விசேஷம் என்பதால் எக்கச்சக்கமான கூட்டம். மாலை ஐந்தரை மணிக்கு நான் போனபோது மக்கள் வெள்ளம்தான். அமைச்சர் யாரோ வருவதாகச் சொன்னார்கள். நிறைய காக்கிச் சட்டைகள் அல்லாடின.

மெதுவாக நகர்ந்து நகர்ந்து சென்று சுவாமி தரிசனம் பார்த்து விபூதி, குங்குமம் வைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து பிரகாரத்தைச் சுற்றி வந்தேன்.

பிரகாரத்தில் இருநூறு, முந்நூறு பேர் ஒரு பக்கமாக அமர்ந்து ஒரே குரலில் பஜனைப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தது கேட்க மனதிற்கு அமைதியாக இருந்தது.

நானும் அந்தக் கூட்டத்தில் அமர்ந்து விட்டேன். எனக்கு அந்தப் பாடல் வரிகள் தெரியாதென்றாலும் என்னைச் சுற்றிலும் எல்லோரும் பாடிக்கொண்டிருந்த சூழ்நிலையும் அந்த கோரஸ் குரல்களும் என்னை உள்ளுக்குள் உருக வைத்தன.

அந்தக் குடுமி வைத்து கடுக்கன் போட்ட தாத்தா,

இரண்டு மூக்கும் குத்தி கொண்டே போட்டிருந்த குண்டுப் பெண், பாவாடை சட்டையில் இரட்டை சடைகள் ரிப்பன் வைத்துப் பின்னியிருந்த சிறுமி, கண்ணாடி அணிந்த மஞ்சள் சட்டை கறுகறு மீசை இளைஞன். குரிதார் அணிந்த, கண் இமைகளுக்கு மஸ்காரா தடவியிருந்த இளம்பெண் என்று ஒரு எல்லை கடந்த முடியாத வயதுக் கலப்பில் இருந்த கூட்டம் தலை சாய்த்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

எனக்கு திடீரென்று எனது ரிஸ்ட் வாட்சை ரிப்பேருக்குக் கொடுத்திருந்த கடையிலிருந்து அதை டெலிவரி வாங்க வேண்டிய வேலை ஒன்றிருப்பது நினைவிற்கு வந்தது.

அந்தக் கடை லஸ் சர்ச் ரோட்டில் இருந்தது. ஏழரை மணிக்கெல்லாம் கடையைச் சார்ந்தி விடுவான்.

இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் அந்த பஜனைக் கும்பலுக்கு நடுவில் அமர்ந்திருக்க எழுந்த ஆர்வத்தைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு நான் எழுந்து கொண்டேன்.

கோயிலின் வாசலை நோக்கி நடக்க, மீண்டும் கூட்டம் மொய்த்துக் கொண்டது. நகங்கி விடாமல் நகர பிரயத் தனப்பட்டு நான் திரும்பியபோது சற்றுத் தள்ளி எனக்குப் பின்னால் நின்றிருந்த இளைஞன் என்னைப் பார்த்து ஏதோ சொல்வது போல் இருந்தது.

நான் வெடுக்கென்று தலையைத் திருப்பிக் கொண்டேன். அவன் ஏதோ மோசமான கமெண்ட் அடிக்கிறான் என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. சட்டென்று சேலையின் தலைப்பை எடுத்து ஜாக்கெட் போகத் தெரியும் கழுத்து, இடுப்பு பகுதிகளை மூடியபடி நகர்ந்தேன்.

கொஞ்ச தூரம் நகர்ந்த பிறகு திரும்பிப் பார்த்தால் அவன் இப்போதும் என்னையே பார்த்து ஏதோ கமெண்ட் அடித்தான். மற்ற ஜனங்களின் இரைச்சலில் அவன் அடித்த கமெண்ட் எனக்குக் கேட்கவில்லை என்றாலும் அவன் என்னைப் பார்த்துத்தான் சொன்னான் என்பது நிச்சயம்.

ச்சே! இந்த மாதிரி தியிர் பிடித்த இளைஞர்கள் சாமி கும்பிட வரும் பெண்ணிடம் வம்பு செய்வதற்காகவே வந்து விடுகிறார்கள். எனக்கும் அவனுக்கும் நடுவில் நிறையப் பேர் இருந்ததால் அவனால் என்னை நெருங்கிவர முடியவில்லை. இல்லையென்றால் ரகசியமாக என் உடம்பில் எங்கேயாவது கிள்ளியிருப்பான் அந்த ராஸ்கல்.

நான் கோவிலுக்கு வெளியே வந்ததும் எதிர்ப்பட்ட போலீஸ்காரரிடம் சென்றேன். அவனைச் சுட்டிக் காட்டினேன். என்னைப் பார்த்து தப்பான கமெண்ட்

அடிக்கிரான் என்று சொன்னேன்.

அவர் திரும்பி அவனைப் பார்த்து, "அந்த மஞ்சள் சட்டை கண்ணாடிக்காரன்தானே? நீ போம்மா. நான் பார்த்துக்கறேன்" என்றார்.

வெளியே நெருக்கடி ஏதுமில்லாததால் நான் விடு விடுவென்று நடந்து சாலைக்கு வந்து விட்டேன்.

நிஜமாக அந்த கான்ஸ்டபிள் அவனை விசாரிக்கிறாரா என்று பார்க்க ஒரு ஆர்வம் ஏற்பட்டதால் தொலைதூரம் வந்தபின் நின்று திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அந்தக் கான்ஸ்டபிள் நிஜமாகவே ரொம்ப நேர்மையானவர் போலிருக்கிறது. நான் குறிப்பிட்ட அந்த ஆசாயியின் சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்து கடுமையான முகத்துடன் விசாரித்துக் கொண்டிருக்க, அவன் தன் கையில் பிடித்திருந்த கைக்குட்டை ஆட என்னை நோக்கி கை நீட்டி ஏதோ சொல்ல, அவர் அவன் நெஞ்சில் கை வைத்து ஒரு தள்ளு தள்ளினார்.

அதற்கு மேல் அங்கே நிற்க விரும்பாமல் நான் நடந்து வாட்ச் ரிப்பேர் கடைக்கு வந்தேன். முதலாளி டி. குடிக்கப் போயிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டு எனக்கு நிற்காவி போய்ப்பட்டது.

அமர்ந்து அலங்காரக் கண்ணாடியில் தெரிந்த என் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டபோது, குங்குமத்தைக் கோணலாக வைத்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன்.

அதைச் சரி செய்வதற்காக என் கைப்பையைத் திறந்து என் கர்சீப்பை எடுக்கப் போய்... திகைத்தேன். என் கர்சீப்பைக் காணோம்.

சட்டென்று எனக்குப் பொறி தட்டியது. பஜனைப் பாடல்களைக் கேட்க தரையில் அமர்ந்தபோது சேலை அழுக்காகி விடுமென்று கர்சீப் எடுத்து விரித்துப் போட்டமர்ந்தேனே... மறுபடி எடுத்துக் கொண்டேனா?

அய்யோ! அந்த இளைஞன் கையில் கர்சீப்புடன் அதை ஆட்டி ஆட்டி கான்ஸ்டபிளிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே, அது என் கர்சீப் தானா?

அந்த மஞ்சள் சட்டை, கண்ணாடிக்காரன் எனக்கருகில் அமர்ந்து பஜனைப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்த வன்தானே? அட ராமா! அவன் நான் மறந்துவிட்ட கர்சீப்பை எடுத்துக் கொண்டு, அதை என்னிடம் கொடுப்ப தற்காகத்தான் கூட்டத்தில் என்னை நோக்கி முன்னேறினான்?

நான் அவனைப் பார்த்த போதெல்லாம் அவன் என் கர்

சீப்பைப் பற்றித்தான் ஏதோ சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

சீசே! அது தெரியாமல் எனக்கு உதவி செய்ய வந்த வனை, என் பொருளை என்னிடத்தில் திரும்ப ஒப்படைக்க வந்தவனைக் கீழ்த்தரமாக நினைத்ததோடு மட்டும் தில்லாமல், கான்ஸ்டபிளிடம் வேறு சொல்லி...

பாவமே! கான்ஸ்டபிள் அவனை அடித்திருப்பாரா? ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றிருப்பாரா? நான் தப்பாகப் புரிந்து கொள்ளப் போய் அநியாயமாக ஒரு நல்லவர் தண்டிக்கப்படுவதா?

எனக்கு மனக் கேட்கவில்லை. அவனுக்கு என்ன ஆயிற்று என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் வீட்டிற்குப் போனால் என் மனசாட்சி என்னைக் குடைந்து எடுத்து விடும் என்று பட்டது.

அதனால் நான் மீண்டும் கோவிலுக்கு நடந்தேன். எனக்குள் ஒரு பதைப்பு இருந்தது. அந்த இளைஞன் முன்னால் நான் எதிர்ப்பட்டால் சத்தியமாக என்னை அறைந்து விடுவான் என்று ஒரு பயம்கூட இருந்தது.

கோவிலின் வாசலில் அந்த கான்ஸ்டபிள் மட்டும் இருந்தார். மஞ்சள் சட்டைக்காரனைக் காணோம்.

நான் தயக்கத்துடன் அந்த கான்ஸ்டபிளிடம் நெருங்கி, "என் சார், அவரை என்ன செஞ்சிங்க?" என்றேன்.

"வாம்மா, உன்னைத்தான் தேடிக்கிட்டிருந்தேன். அறிவு இருக்கா உனக்கு? நீ மறந்து விட்டுட்ட உன்னோட கர்சீப்பை உன்கிட்டே கொடுக்கத்தான் உன் பின்னால் அவன் வந்தானாமே... நீ வேற என்னமோ சொன்னே?"

"தப்புதான் சார். நான் அப்படி தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டேன். அவர்மேல் தப்பில்லை. என் கர்சீப்பைக் காணோம்னு தேடினப்போதான் உறைச்சது. அதான் அவர்கிட்டே மன்னிப்புக் கேட்டுக்கலாம்னு..."

"எப்போ? அவனுக்கு அடி வாங்கி வெச்சப்புறமா?"

"அய்யோ! அடிச்சீங்களா?"

"பொம்பளைகிட்டே வம்பு செய்யறவனை அடிக்காம கொஞ்ச வாங்களா? நீ சொன்னதை நம்பி ஆத்திரமா அந்தாளை கன்னத்தில் அறைஞ்சுட்டேன். அதுக்கப்பறம் அவன் தான் இன்னாரு, அந்த மாதிரி ஆள் இல்லைன்னு விபரம் சொன்னதும் பாவமாப் போச்சு. மன்னிப்புக் கேட்டுக்கிட்டு அனுப்பி வெச்சேன். ஏம்மா இப்படி அவசரப்பட்டு அசட்டுத்தனமா நடந்துக்கறிங்க?"

எனக்குக் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

"அப்போ அவர் எங்கே சார்?"

“கன்னத்தை தடவிக்கிட்டே போய்ச் சேர்ந்துட்டார்.”
 “யார் சார் அவரு? நான் அவரைக் கண்டிப்பாப் பார்த்து
 மன்னிப்புக் கேக்கணும்...”

“அவர் பேரு ஜெயந்த். ரெடிமேட் துணி எல்லாம்
 எக்ஸ்போர்ட் பண்ணாராம்.”

“அடர்ஸ்?”

“அடர்ஸ் எல்லாம் நான் வாங்கிக்கலைம்மா. பெரிய
 இடம்மா. கன்னத்தைத் தடவிக்கிட்டே போய் காரை
 எடுத்துக்கிட்டுப் போய்ட்டார். நாலு தடவை மன்னிப்புக்
 கேட்டுக்கிட்டேன்.”

மறுபடி அந்த ஜெயந்தத்தை எங்கேயாவது எப்போதாவது
 சந்திக்க நேர்ந்தால் மறக்காமல் சென்று மன்னிப்புக் கேட்க
 வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு நடந்தேன்.

அடுத்த வாரத்தில் நான் வேலை பார்த்த தையல் பயிற்சிப்
 பள்ளியின் உரிமையாளினி ரேனுகா என்னைத் தன்னோடு
 ஒரு அலுவலகத்திற்கு வரும்படி அழைத்தாள்.

“எனக்கு இங்கிலிஷ் அவ்வளவு வராதும்மா. துணி
 எல்லாம் எப்படி வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி பண்ணறதுன்னு
 நாம போற ஆபீஸ்ல விவரம் கேக்கணும். கூட வா” என்று
 அழைத்துச் சென்றாள்.

ஸ்பென்ஸர் கட்டிடத்தில் இருந்த ‘பெட்ரேஷன் ஆஃப்
 இண்டியன் எக்ஸ்போர்ட்ஸ் ஆர்கனைசேஷன்’ என்கிற
 அந்த அரசு அலுவலகத்தில் நுழைந்து விசாரித்தபோது
 விஸ்வநாதன் என்கிற ஆபீசரை சந்திக்கச் சொன்னார்கள்.

அந்த விஸ்வநாதன் உயரமாய், சிகப்பாய் இருந்தார்.
 பொறுமையாக விளக்கங்கள் கொடுத்தார். பிறகு ஏற்றுமதி
 செய்பவர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய குறிப்புகள்,
 அதற்கான வழிமுறைகள் எல்லாம் அடங்கிய புத்தகங்களும்,
 ரெடிமேட் துணிகளை ஏற்கனவே ஏற்றுமதி செய்து
 கொண்டிருக்கும் ஏற்றுமதியாளர்களின் விலாசங்களும்
 கொடுத்தார்.

அந்த விலாசங்கள் கொண்ட லிஸ்ட்டில் சட்டென்று என்
 கண்கள் ‘ஜெயந்த்’ என்ற பெயரில் படிந்தது. அதற்கு மேல்
 அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்த விளக்கங்கள் மனதில்
 அமரவேயில்லை.

அன்றைக்கு மாலை ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகவே
 தையல் பயிற்சிப் பள்ளியை விட்டுப் புறப்பட்டு ஆயிரம்
 விளக்குப் பகுதியில் இருந்த ஜெயந்தின் ‘மீரா எக்ஸ்
 போர்ட்டிங் கம்பெனி’யின் அலுவலகத்தை விசாரித்துக்
 கொண்டு வந்து சேர்ந்தேன். ஒரு அடுக்கு மாடிக் கட்டிட

டத்தின் ஐந்தாவது மாடியில் இருந்தது அந்த அலுவலகம்.
 ரொம்பப் பெரிய அலுவலகமில்லை. பனிரெண்டு பேர்தான்
 வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திரு.ஜெயந்தைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று சொன்
 னதும் தனியறைக்கு கை காட்டினார்கள். அந்த அறைக்
 கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தேன்.

தலைக்கு மேலே பெரிய பெரிய கவாமி படங்கள் இருக்க,
 வசதியான நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த ஜெயந்த் என்னைப்
 புன்னகைத்து, “வாங்க, உக்காருங்க. வாட்கேன் ஐ டீப்ளா
 யு மேடம்?” என்றான்.

ஒரு வாரத்தில் அவன் சுத்தமாக என்னை மறந்து
 விட்டான் என்று புரிந்தது. நான் தயங்கி அமர்ந்தேன்.

“வந்து... ஐம்... அனு... வந்து... உங்ககிட்டே மன்னிப்புக்
 கேக்கறதுக்காக வந்திருக்கேன்” என்பதற்குள் எனக்கு
 வியர்த்துப் போய் காசீப் எடுத்து ஒற்றிக் கொண்டேன்.

“மன்னிப்பா? நீங்க எதுக்கு என்கிட்டே... புரியலை
 மேடம்” என்றான்.

“போன வாரம் கபாலீஸ்வரர் கோயில்ல...” என்றுவிட்டு
 அவன் முகத்தை அதற்குமேல் நேரில் சந்திக்க முடியாமல்
 தலையைக் குனிந்து கொண்டு, “நீங்க என் காசீப்பை
 எடுத்துக் கொடுக்கறதுக்காகப் பின்னாடியே வந்ததை நான்
 தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டு போலீஸ்காரர் கிட்டே சொல்லப்
 போய்... ஸாரிங்க... ரொம்ப ரொம்ப ஸாரிங்க...” என்றேன்.

“ஓ மை காட்! நீங்கதான் இல்லே? நல்ல தமாஷ் போங்க!
 அந்த போலீஸ்காரர் கிட்டே நான் எக்ஸ்ப்ளைன்
 பண்ணறதுக்குள்ளே அவசரப்பட்டு கை நீட்டிட்டார்.
 கன்னத்துல விரல் பதிஞ்சிடுச்சிங்க. எல்லாரும் விசாரிப்
 பாங்களேன்னு மறுநாள் நான் ஆபீசுக்கே வரலை தெரியுமா?
 வீட்ல கூட முகம் முழுக்கக் கீமைத் தடவிக்கிட்டு ஃபேஸியல்
 ப்ளீச்சிங்னு கப்ஸா விட்டுக்கிட்டிருந்தேன்” என்று
 சிரித்தபடி சொன்னான்.

“திடீர்னு என் காசீப்பைக் காணோமேன்னு உணர்ந்
 தப்பதான் என்னால யோசிச்சுப் பார்த்துப் புரிஞ்சுக்க
 முடிஞ்சது. உடனே உங்களைப் பார்த்து மன்னிப்புக் கேக்
 கணும்னு மறுபடி கோவில் வாசலுக்கு வந்தேன். காஸ்ஸ்
 டபிள் எனக்கு செம டோஸ் விட்டாரு. உங்க பேரும்,
 தொழிலும் மட்டும்தான் அவருக்குத் தெரிஞ்சிருந்தது.”

“அப்புறம் எப்படி என் அடர்ஸ் தெரிஞ்சது உங்க
 ளுக்கு?”

சொன்னேன். நான் வேலை பார்க்கும் இடத்தை.

ரேணுகாவுக்காக விசாரிக்கச் சென்ற அலுவலகத்தில் விலாசம் கிடைத்ததைச் சொல்லி, "தயவுசெஞ்சி என்னை மன்னிச்சிடுங்க சார். ஒரு வாரமா எனக்குள்ளே ஒரே உறுத்தல்! அநாவசியமா உங்களுக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்திட்டதுக்காக வெக்கப்பட்டுக்கிட்டிருந்தேன். இப்பத்தான் மனசு கொஞ்சம் நிம்மதி ஆகியிருக்கு. அப்ப நான் வாரேன்" என்று எழுந்தேன்.

"இருங்க, ஒரு நிமிஷம்" என்ற ஜெயந்த் பையனை அழைத்து குளிப்பானம் கொண்டுவரச் சொல்லிவிட்டு என்னையே சில விநாடிகள் பார்த்துவிட்டு, "நடந்த தப்புக்காக அட்ரஸ் விசாரிச்ச இவ்வளவு தூரம் தேடி வந்து மன்னிப்புக் கேக்கறதுக்கு நல்ல பண்புகள் வேணுங்க. உங்க அப்பா என்ன சொய்றார்?" என்றார்.

என் குடும்பத்து விபரங்களை சுருக்கமாகச் சொன்னேன். ஒரு நல்ல வேலை தேடிக் கொண்டிருப்பதாகவும், அதுவரை தையல் பயிற்சிப் பள்ளியில் வேலை பார்ப்பதாகவும் சொன்னேன்.

குளிப்பானம்வந்துநான்குடித்துமுடித்துவிட்டுப்புறப்பட்ட போது, "மேடம், உங்க அட்ரஸ் கொடுங்க, உங்க கர்சீப் என்கிட்டதான்வீடிலிருக்கு. கொடுத்தனுப்பறேன்" என்றார்.

எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டேன். மூன்று தினங்கள் கழித்து என் வீட்டிற்கு ஒரு கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து இறங்கி வந்த டிரைவர் தன்னை ஜெயந்த் கம்பெனியில் இருந்து வருவதாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு மறுநாள் காலை பத்து மணிக்கு நான் ஜெயந்தை நேரில் சந்திக்க அழைத்துவிட்டுப் போனான்.

மறுநாள் பத்து மணிக்கு அதே அலுவலகத்தின் தனியறையில் நான் ஜெயந்தைச் சந்தித்தபோது...

"அனு, நீங்க ஒரு வேலை தேடிக்கிட்டிருக்கறதா சொன்னிங்க இல்லையா? நானும் எனக்கு நல்ல ஒரு செக்ரெட்டரியைத் தேடிக்கிட்டிருந்தேன். ஒரு சின்னத் தப்புக்காக தேடிவந்து மன்னிப்புக் கேட்ட உங்க சின்சியாரிட்டியை யோசிச்சுப் பார்த்தேன். என்னோட செக்ரட்டரியா உங்களை அப்பாய்ண்ட் பண்ணலாம்னு தீர்மானிச்சேன். மாசம் ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபா சம்பளம். உங்களுக்கு சம்மதமா?" என்றார் ஜெயந்த். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. மகிழ்ச்சியைக் கட்டுப் படுத்தவும் முடியவில்லை. முகம் எல்லாம் பிரகாசமாக, "சார்... சார்... வார்த்தையே வரலை. தேங்ஸ்..." என்று தடுமாறினேன்.

"யாரும் அப்ளிகேஷன் கொடுத்துத்தான் வேஷல

வாங்கியிருப்பாங்க. நீங்க அறை வாங்கிக் கொடுத்துவேலை வாங்கியிருக்கிங்க" என்று ஜெயந்த் சிரிக்க, நானும் சிரித்தேன்.

23.2.94

ரம்யா, மூன்று மாதங்கள் நான் ஜெயந்திற்கு செக்ரெட்டரியாக வேலை பார்த்ததிலேயே அவருடைய உயர்ந்த குணங்கள் எல்லாம் எனக்குப் புரிய வந்து, என்னைப் பற்றி அவரும் புரிந்து கொண்டு... எங்களிருவரின் பல ரசனைகள் பொதுவாக இருப்பது கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு...

ஒருநாள் ஜெயந்த் தனிமையில் தன் மனதை வெளிப் படையாகச் சொல்லியே விட்டார்.

"அனு, எனக்குத் தெரியும் நீ என்னை விரும்பறே. அதே மாதிரி நானும் உன்னை விரும்பறேங்கிறதும் உனக்குத் தெரியும். எதுக்கு நடுவில் ரெண்டு பேருமே பாவ்லா பண்ணிக்கணும்? ம்?" என்றார்.

நான் அமைதியாகத் தலைகுனிந்து, ஆனால் உள்ளம் குளிர்ந்து நின்றேன். என அருகில் வந்து ஒற்றைத் தயக்க விரலால் என் தாடையைத் தொட்டு நிமிர்ந்தி, படபடக்கும் என் கண்களை நேராகப் பார்த்து, "நான் சொன்னது நிஜமா, பொய்யா?" என்று கேட்டார்.

நான் எனக்கே கேட்காமல், "நிஜம்" என்றேன்.

ரம்யா, நீயும் காதலித்திருக்கிறாய். அதனால் அந்த இனிய அவஸ்தைகளை, சுமையான சுகங்களைப் பற்றி உனக்கு விஸ்தாரமாக, அதுவும் இத்தனை நாட்கள் கழித்து விவரிக்கத் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன்.

தனிமையில் தானாகச் சிரித்துக் கொள்வது, தூங்காமல் படுக்கையில் புரள்வது, யோசித்து யோசித்து காதல் கடிதம் எழுதுவது, அலங்காரத்தில் விசேஷ கவனம் செலுத்துவது, எந்த நேரமும் ஒரு ஜூர வேகத்தில் இருப்பது... போன்ற காதலின் அத்தனை அடிப்படை அம்சங்களும் எனக்கும் நிகழ்ந்தன. என வீட்டில் யாருக்கும் தெரியாது.

ஒரு வருடம் நாங்கள் ஒரு டீஸண்ட்டான எல்லை வைத்துக் கொண்டு உல்லாசமாகச் சுற்றித் திரிந்த பிறகு ஜெயந்த் கல்யாணப் பேச்சை எடுத்தார்.

நிறக. இந்த இடத்தில் ஜெயந்த்தின் குடும்பப் பின் னணியைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லி விடுகிறேன்.

ஜெயந்திற்கு அப்பா இல்லை. வீட்டில் அம்மா மட்டும்தான். கூடப் பிறந்த ஒரே தங்கை திருமணமாகி நியூயார்க் கில். ஜெயந்தின் வயதான தாய்மாமா ஒருவர் வீட்டோடு இருப்பவர். அவரின் மகள் காவ்யா எம்.எஸ்சி படிப்பவள்.

ஜெயந்திற்கு இந்த எக்ஸ்போர்ட் தொழிலின் சூட்சுமங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்து, துவங்குவதற்கு ரொம்ப உதவியாய் இருந்தவர் மாமாதான்.

ஜெயந்த் எப்போது கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று கேட்டபோது நான் என் தம்பியும், தங்கையும் இன்னும் கொஞ்சம் வளர்ந்து பெரியவர்களாகட்டுமே, இரண்டு மூன்று வருடங்கள் போகட்டுமே என்று சொன்னேன். ஜெயந்த் அதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. என்னை கனவின்ஸ் செய்வதிலேயே குறியாக இருந்தார்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஜெயந்த் தன் அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு மந்திராலயம் சென்றிருந்த சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு அவர் வீட்டிலிருந்து போன் வந்தது. படபடப்பாகப் பேசியது ஜெயந்தின் மாமா.

"அனு, நீ கொஞ்சம் உடனே புறப்பட்டு வீட்டுக்கு வாம்மா..."

"என்ன சார் விஷயம்?" என்றேன்.

"போன்ல சொல்ல முடியாதம்மா. நேர்ல வா..."

எனக்கு எதுவும் புரியாமல் புறப்பட்டு ஜெயந்தின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். ஜெயந்தின் மாமா ஆயாசத்துடன் அமர்ந்திருந்தார். என்னை அருகில் அழைத்து...

"தயவுசெஞ்சி வெளில் யார்கிட்டயும் சொல்லிடுடா தேம்மா. இன்னிக்குக் காலைல என் பொண்ணு காவ்யா பூச்சி மருந்து குடிச்சுட்டு தற்கொலை செஞ்சுக்கப் போனா. யதேச்சையா நான் கவனிச்சிட்டேன். உடனே டாக்டரை வரவழைச்சுட்டேன். அவளுக்கு மருந்து கொடுத்து வாந்தியெடுக்க வெச்சு உயிரைக் காப்பாத்திட்டார். ஏண்டி இந்த முடிவுக்கு வந்தே. உனக்கு என்ன பிரச்சினை?'ன்னு நானும் நூறு தடவை கேட்டுட்டேன். சொல்லவே மாட்டேன்னுட்டா. கடைசியா உன்னை வரச் சொன்னா உன்கிட்டேச் சொல்றேன்னு சொல்றா. மாடிலதான் படுத்திருக்கா. போய்ப் பாரும்மா. ஏன் இப்படி அசட்டுத்தனமான முடிவுக்கு வந்தான்னு கேளும்மா" என்றார்.

அவர் சொன்ன எல்லா அதிர்ச்சித் தகவல்களுக்கும் மேலாக காவ்யா காரணத்தைச் சொல்ல என்னை ஏன் தோந்தெடுத்திருந்தாள் என்கிற கேள்விதான் பிரதானமாக வந்து நின்றது.

நான் மூன்று தடவையோ, நான்கு தடவையோதான் காவ்யாவைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அதிகம் பேசியது கூட இல்லை.

நான் குழப்பமான மனதுடன் மாடியிலிருந்த காவ்யா வின்

அறைக்கு வந்தேன். படுக்கையில் மிகவும் சோர்ந்து போய் படுத்திருந்தவள் என்னைப் பார்த்து வறட்சியாய் புன்னகைக்க முயன்றாள். நான் அவளருகில் சென்றமீந்தேன். "அப்பா சொன்னாரு. இப்ப எப்படிமமா இருக்கு உடம்பு?" என்றேன்.

"ம்" என்றாள்.

"என்னாச்சு காவ்யா? நீ ஏன் இப்படி இந்த முடிவுக்கு வந்தே? படிப்புல ஏதாச்சும் பிரச்சினையா?" என்றேன்.

மறுத்துத் தலையசைத்த அவள், "கதவைச் சார்த்திட்டு வாங்க, சொல்றேன்" என்றாள்.

கதவை மூடிவிட்டு வந்து மறுபடி அமர்ந்தேன். அவள் கண்களில் கலக்கம் ஏற்பட்டு லேசாக விகம்பி அழ ஆரம்பித்தாள்.

"என்னம்மா காவ்யா? ஏன் அழறே?"

"நான் செத்துடனும் அனு. நான் பொழைச்சது தப்பு. பொழைச்சிருந்தா என்னால தாங்க முடியாது. என்னால இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக்க முடியலை. இதயம் தானா வெடிச்சிடும். அதுவா வெடிக்கிறதுக்கு முன்னாடி நானா செத்துடலாம்னுதான் மருந்து குடிச்சேன்..." விகம்பல்களுக்கிடையில் சொன்னாள்.

"அப்படி என்ன ஏமாற்றம்?"

"காதல்ல நான் தோத்துட்டேன் அனு"

"யாரைக் காதலிச்சே?"

"ஜெயந்தை! என் அத்தானை!" என்று அவள் சொன்னதும் என்னை மின்சாரம் தீண்டியதைப் போல இருந்தது. அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனேன்.

"காவ்யா... நீ... நீ..."

"நான் சொல்றது சத்தியம் சின்ன வயசிலேந்தே எனக்கு என் அத்தான் ஜெயந்த் மேல ஆசை. அவர் என்னைப் பார்த்து சாதாரணமா புன்னகைச்சாக் கூட நான் சிலிர்த்துப் போய்டுவேன். இந்த வீட்ல இப்போ உரிமை இல்லாம ஒரு விருந்தாளி மாதிரி இருக்கற நான் முழு உரிமையோட இந்த வீட்டு மருமகளா, ஜெயந்தோட மனைவியா கத்தி வரப் போறேன்னு எவ்வளவு கற்பனைகள் வெச்சிருந்தேன் தெரியுமா? ஜெயந்த் உங்களை நேசிக்கிறது சமீபத்தில்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சது. நான் நொறுங்கிப் போயிட்டேன். செத்துப் போயிடலாம்னு தீர்மானிச்ச விஷத்தைக் குடிச்சாலும், எங்கப்பா காப்பாத்தித் தொலைச்சிட்டார்..."

மேலும் அவள் அழுகையைத் தொடர்ந்தாள்.

“எந்தப் பிரச்சினைக்கும் தற்கொலை தீர்வாகாது காவ்யா” என்றேன்.

“வேற என்ன தீர்வு சொல்லுங்க? என்னால ஜெயந்தை மறக்க முடியாது அனு. நான் சின்ன வயசிலேந்தது மனசில் பதிச்சுட்டேன் அவரை! கிட்டத்தட்ட அவரோட மனக்குள்ளேயே குடித்தனம் நடத்திட்டேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் என்னைக் காப்பாத்திட்டாங்க. ஆனா நான் தற்கொலைதான் செய்துக்கப் போறேன். காப்பாத்த முடியாதபடிக்கு செஞ்சுப்பேன்.”

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதேம்மா, நீ வாழ வேண்டிய பொண்ணு!”

“நீங்களும் அவரும் சந்தோஷமா இருக்கறதைப் பார்த்துக்கிட்டு நான் எப்படி வாழ முடியும்? நான் இருக்க நினைச்ச இடத்தில நீங்க உரிமையோட இருந்தா அதைப் பார்த்துக்கிட்டு சகிச்சுக்க நான் ஞானி இல்லைங்க அனு!”

அவளுக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியாமல் நான் நிற்க, அவள் திடீரென்று என் கால்களில் விழுந்து விட்டாள். நான் பதறி, எழச் சொல்லியும் எழாமல் என் இரண்டு கால்களையும் பிடித்தபடி கதறி அழுது, “அனு! ப்ளீஸ்... என் அத்தானை எனக்குக் கொடுத்துடுங்க. அவர் இல்லாம என்னால இருக்க முடியாது. சத்தியமா நான் செத்துப் போயிடுவேன். என்னைக் காப்பாத்துங்க. எனக்கு வாழ்வு கொடுங்க...”

அவளது கதறலில் என் காதல் துண்டு துண்டாகச் சிதறிப் போனது. ஒரு உயிரைப் பலி கொடுத்து என் காதலை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் அரக்க சிந்தனை என்னிட மில்லை. என்னால் காவ்யாவின் துடிப்புகளைத் துல்லியமாக உணர முடிந்தது. முறைப் பெண், சின்ன வயசிலிருந்து ஆசைகளை மனதில் வளர்த்துக் கொண்டவள். நிச்சயமாக அவளின் ஏமாற்றம் பெரியது. தற்கொலைக்குத் தூண்டக் கூடியது.

அவளைத் தோளைத் தொட்டு எழுப்பிக் கட்டிலில் அமர்த்தினேன். “காவ்யா, உன்னோட உயிர் போறதுக்கு நிச்சயமா நான் காரணமா இருக்க மாட்டேன். ஜெயந்தோட வாழ்க் கையில் நீ பொறந்ததுமே முறைப் பொண்ணா வந்துட்டே. நான் நடுவுல வந்தவதானே? நடுவுலயே விலகிடறேன். சின்ன வயசிலேந்தே என் விருப்பப்படி என் வாழ்க்கை அமைஞ்சதில்லை. என் குடும்ப சூழ்நிலை நிறைய ஏமாற்றங்களை ஏற்கனவே சந்திச்சிருக்கேன். அதோட இதுவும் ஒண்ணா இருந்துட்டுப் போகட்டும். கண்ணைத் துடைம்மா. உனக்கும், ஜெயந்தைக்கும் நடுவில்

கண்டிப்பா நான் வரமாட்டேன்” என்றேன்.

“ஆனா அவர் உங்களைத்தானே விரும்பறார்?”

“இனிமே உன்னை விரும்பற மாதிரி செய்யறேன். உன்னைக் கல்யாணம் செய்துக்கவும் வைக்கிறேன். போதுமா? ஆனா... மறுபடி இந்த மாதிரி தற்கொலைங்கிற அசட்டுத்தனத்தை நினைச்சுக்கடப் பார்க்க மாட்டேன்னு எனக்குச் சத்தியம் செஞ்சி கொடு” என்றேன்.

அதேபோல சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு மேலும் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன். நேராகக் கடற்கரைக்குச் சென்று தனிமையில் அமர்ந்து ஒரு மணி நேரம் குமுறிக் குமுறி அழுது தீர்த்தேன்.

காவ்யாவின் அழுகையைத் துடைத்து ஆறுதல் சொல்ல நானிருந்தேன். என் அழுகையைத் துடைக்க யாருமில்லை. வீட்டில் யாரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத, வெளிப் படையாகச் சொல்லி அழ முடியாத பிரமாண்டமான தோல்வி!

எனக்கு நானே தைரியம் சொல்லிக் கொண்டேன். காவ்யாவிடம் வாக்குக் கொடுத்தபடி ஜெயந்தை எப்படி சம்மதிக்க வைப்பது என்றுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

ஜெயந்த் ஊரிலிருந்து வந்தவுடன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட முதல் கேள்வி, “நீ ஏன் இவ்வளவு டல்லா இருக்கே?” என்றதுதான்.

“தனியாப் பேசணும் ஜெயந்த்” என்றேன். அவரின் காரில் நகரச் சந்தடிகளை உதறி அமைதியான ஒரு புல் வெளிப் பகுதிக்கு வந்துசேர்ந்தோம்.

நான் நிதானமாக ஆரம்பித்தேன். “நான் சொல்றதைக் கேட்டு நீங்க உணர்ச்சிவசப்படக் கூடாது” என்று சொல்லி விட்டு அவர் ஊரில் இல்லாதபோது காவ்யாவை சந்தித்ததைச் சொன்னேன். காவ்யா தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டதும், அவள் தன் மனதில் ஜெயந்த்தை வைத்திருந்ததும் அவருக்குப் பெரிய அதிர்ச்சி செய்திகளாய் இருந்தன.

“முறைப் பொண்ணுங்கற உரிமையில் எப்பவும் காவ்யா கிட்ட நான் சீண்டலாய்ப் பேசினதே இல்லை அனு. சின்ன வயசிலேந்தே அவ எங்க வீட்ல வளர்ந்ததால அவளை ஒரு சிஸ்டர் மாதிரிதான் நான் நினைச்சி பழகினேன்”

“ஆனா, அவ அப்படி நினைக்கலையே?”

“இனிமே லேட் பண்ணாம அவளுக்கு ஒரு கல்யாணம் செஞ்சி வைக்கணும்” என்றார்.

“அசட்டுத்தனமாப் பேசாதிங்க. அவளுக்கு வந்திருக்கிறது கல்யாண ஆசை இல்லை. உங்க மேல ஆசை!

ஆசைகூட இல்லை, வெறி! நீங்க கிடைக்க மாட்டீங்கன்னு தெரிஞ்சதும் உயிரையே போக்கிக்கத் தயாராகற அளவுக்கு எக்ஸ்ட்ரீம் பாசம்! அந்தப்பாசத்துக்கு உண்டான மரியாதையைக் கொடுத்தே ஆகணும் ஜெயந்த்."

"என்ன சொல்றே நீ?"

"நீங்க காவ்யாவைக் கல்யாணம் செய்துக்கணும்னு சொல்றேன்..."

"அனு! உளறாதே!"

"இல்லை, நான் காவ்யாவுக்கு வாக்கே கொடுத்துட்டேன். இந்தக் கல்யாணம் நடக்கலைன்னா காவ்யா மறுபடி தற்கொலை முயற்சில் இறங்குவா, அதில் உங்களுக்குச் சம்மதமா?"

"இது என்ன பிளாக்மெய்ல் மாதிரி இருக்கு!"

"இல்லை ஜெயந்த்! கையில் விஷத்தை வெச்சுக்கிட்டு 'எனக்குத் தாலி கட்டலைன்னா குடிச்சிடுவேன்'னு அவ சொன்னாத்தான் பிளாக்மெயில்! நீங்க என்னை நேசிக்கிறது தெரிஞ்சதும் அவ விஷத்தையே குடிச்சிட்டா, அந்த அளவுக்குத் தன் விருப்பத்தின் மேல் தீர்மானத்தோட தீவிரத்தோட இருந்திருக்கா அவ!"

"அப்போ நீ என்னை நேசிக்கிறதில் தீவிரம் இல்லையா?"

"இருக்கு. ஆனா டு பி வெரி ஃப்ராங்க், நம்ம காதல் தோல்விக்கு நான் மனசொடிஞ்ச தற்கொலை பண்ணிக்க மாட்டேன். அவ பாவம்! சின்ன வயசிலேந்தே சிற்பம் செதுக்கற மாதிரி மனசை உங்களைச் செதுக்கி வெச்சி ருக்கா. அவளோட ஆசை தோத்துப் போக வேணாம் ஜெயந்த்..."

"நீயா முடிவெடுத்தா எப்படி? அவளைக் கட்டிக்கிறதுக்கு நான் சம்மதிக்க வேணாமா?"

"யோசிச்சப் பாருங்க, காவ்யாவோட மனம் விட்டுப் பேசிப் பாருங்க. நியாயம் புரியும். ஆனா என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் நான் தீர்மானிக்கட்டேன். நான் கொடுத்த வாக்கிலிருந்து மாறப் போறதில்லை ஜெயந்த்" என்றேன்.

"உன்னால என்னை மறந்துட முடியுமா?" என்றார்.

"அது வேற பிரச்சினை. ஒரு நோய்க்கு ஆப்ரேஷன்தான் வழிண்ணா அப்போ ஆப்ரேஷனுக்கு சம்மதிச்சுத்தான் ஆகணும். ஆப்ரேஷன் செஞ்சா வலிக்குமென்னு யோசிச்சிட்டிருக்க முடியாது. அது அப்புறம் அனுபவிக்க வேண்டிய விஷயம்" என்றேன் தீர்மானமாக.

ஜெயந்த் எத்தனையோ விதமாக என் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ள எடுத்துச் சொன்னார். நான் பிடிவாதமாக மறுத்தேன்.

ஒரு நாளில்லை, பல நாட்கள் அவர் என் மனதை மாற்ற முயன்று கொண்டிருக்க, இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு திரந்தரத் தீர்வு வேண்டுமென்று சிந்தித்த நான், என் அப்பா விடம் வந்தேன்.

"அப்பா, நீங்க என் கல்யாணப் பேச்சை எடுத்தப்ப எல்லாம் கொஞ்ச நாள் போகட்டும்னு தள்ளிப்போட்டுக்கிட்டே இருந்தேன். இப்ப நான் தயார்ப்பா. நீங்க மாப் பிள்ளை பார்க்கலாம், மாப்பிள்ளைக்கு நான் சொல்ல வேண்டியது ரெண்டே விஷயம்தான். கல்யாணத்துக்கு அப்புறமும் நான் தொடர்ந்து வேலைக்குப் போவேன். அது மட்டுமில்லை, என் சம்பளப் பணத்தில் ஒரு பகுதியை என் குடும்பத்துக்குக் கொடுப்பேன். இதுக்கு சம்மதிக்கிறவராய்ப் பாருங்கப்பா" என்றேன்.

பத்தாவது நாள் நான் எனது கல்யாணப் பத்திரிகையோடு ஜெயந்த் முன்னால் சென்று நிற்க, அவர் ஆடிப் போய் விட்டார்.

"ஜெயந்த், நான் இன்னொருத்தர் மனைவியாயிட்டா, உங்க மனசிலேர்ந்து நான் விலகிடுவேன்னு நம்பி இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கேன். நமக்குள்ளே காதலை மட்டும்தான் அழிச்சுக்கலாமனு சொல்றேன். இதே ஆபீஸ்ல இதே வேலைல நான் தொடர விரும்பறேன். ஒரு நல்ல நண்பரா உங்களோட என்னைக்கும் பேசிப் பழக விரும்பறேன். கூடிய சீக்கிரம் உங்க கல்யாணப் பத்திரிகையை எதிர்பார்க்கறேன்" என்றேன்.

ரம்யா, சினிமாத்தனமாக என் கல்யாண நாளில் மண மேடையில் என் கணவர் எனக்குத் தாலி கட்டப் போகும் சமயத்தில் ஏதோ ஒரு திருப்பம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று கற்பனை எதுவும் செய்ய வேண்டாம்.

நிச்சயித்த நாளில் நிச்சயித்த முகூர்த்த நேரத்தில் தேவராஜ் என் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டினார். கல்யாணத்திற்கு ஜெயந்த் வரவில்லை. நானும் எதிர்பார்க்க வில்லை.

இப்போது என் கணவரைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்.

சத்தியமாகச் சொல்கிறேன் ரம்யா... அந்தக் காலப் பாட்டிகள் சொல்வார்களே, அதுபோல என் கணவர் தேவராஜின் முகம் சரியாக எனக்குள் பதிவானது எங்கள் முதலிரவின் போதுதான்.

திருமணத்தின் போது என் கணவருக்கு வயது முப்பத்தி ஐந்து. அவருடைய மூன்று தங்கைகளுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிட்டு நியமிந்தபோது வயது

கிடுகிடுவென்று உயர்ந்து விட்டதாம். அவருக்கு வயது அதிகம் என்பதால்தான் வரதட்சணையாக என் அப்பா அளிக்க முன்வந்த மிக எளிமையான தொகைக்கும் சம்மதித்தார். நான் வேலைக்குப் போகும் கோரிக்கையையும் சம்மதித்து ஏற்றார்.

எனக்கு மாயியார், மாமனார் இல்லை. ரொம்ப வருடங்களுக்கு முன்பே போய் விட்டார்கள். வீட்டில் நானும் அவரும் மட்டுமே!

அவருக்கு சினிமாத் துறையில் மீடியேட்டர் வேலை. தயாராகி முடிந்த சினிமாவுக்கு விநியோகஸ்தர்களை ஏற்பாடு செய்து வியாபாரம் நடக்க உதவியாய் இருப்பது இவர் வேலை. இவர் ஏற்பாடு செய்யும் முயற்சிகளில் வியாபாரம் முடிந்தால் இவருக்குக் கமிஷன் கிடைக்கும்.

ஒரு ஸ்கூட்டர் வைத்துக் கொண்டு சதா அலைந்து கொண்டிருப்பார். அவர் தன் தொழிலில் ஏற்படும் சில மோசமான அனுபவங்களைச் சொல்லும்போது பகீர் என்றிருக்கும்.

உதாரணத்திற்கு அவர் சொன்ன ஒரே ஒரு அனுபவத்தை மட்டும் சொல்கிறேன். ஒரு படம் தயாராகி முடிந்து ரொம்ப நாட்களாக விலை போகாமல் இருந்ததாம். அதற்காக ஒரு ஏரியாவுக்கு விநியோகஸ்தர் ஒருவரை பிரிவிபூ தியேட்டருக்கு இவர் அழைத்துச் சென்றாராம்.

போகும்போதே அந்த விநியோகஸ்தர் நிறையக் குடித்து, போதையில் மிதந்து கொண்டிருந்தாராம்.

படத்தைப் பார்த்த அவர் ஒரு நிபந்தனை விதித்தாராம். இந்தக் காட்சியை மாற்றி எடுக்க வேண்டும், அல்லது புதிதாக காமெடி சீன் இணைக்க வேண்டும் என்று இந்த மாதிரி ஏதோ சொல்லப் போகிறார் என்று தயாரிப்பாளரும் என் கணவரும் எதிர்பார்த்தார்களாம்.

ஆனால் அவர் அந்தப் படத்தில் வேலைக்காரியாக நடிக்கிற ஒரு துணை நடிக்கையை அன்றைக்கு ராத்திரியே அவருக்காக அழைத்து வருவதாக இருந்தால் படத்தை வாங்கிக் கொள்கிறேன் என்றாராம்.

"அந்த வேலை செய்வதென்றால் நான் படம் எடுக்கவே வந்திருக்க வேண்டியதில்லை. எழுந்து போய்யா" என்று தயாரிப்பாளர் திட்டி அனுப்பி விட்டாராம்.

என் கணவரோடு ஒரே மாதம் குடித்தனம் நடத்திய திலேயே அவரைப் பற்றி முழுக்கப் புரிந்து கொண்டு விட்டேன்.

அவரிடம் பிடித்தவை பேச்சுத் திறமை! ரொம்ப அழகாக

வெண்ணையாகக் குழைந்து பேசுகிற பவ்யம் அவரது தொழிலுக்குத் தேவையானது. அப்புறம் பெரிய பணக் காரனாக வேண்டும் என்கிற தீவிரமான ஆர்வம். உழைப்புக்குத் தயங்காத தன்மை.

ஆனால் பிடிக்காதவை என்கிற பட்டியல் ரொம்பப் பெரியது. உன்னிடத்தில் எதையும் மறைக்க விரும்பாத தால் எல்லாவற்றையுமே எழுதுகிறேன் ரம்யா.

அவர் ஒரு உல்லாசப் பேர்வழி. சம்பாத்தியத்தில் கணிசமாக சில சமயம் காசு புரளும். ஆனால் அதை சேமிக்க நினைப்பதில்லை. நண்பர்களோடு சேர்ந்து வாரத்திற்கு மூன்று தடவை பெரிய ஹோட்டல்களில் மது அருந்தினால் வருமானம் எப்படிக்கையில் தங்கும்?

மனைவியிடம்தான் என்றாலும் அந்தப் பேச்சிலும் ஒரு சின்ன டீஸன்சி வேண்டாமா? பச்சை பச்சையாக செக்ஸ் விஷயங்களைப் பேசிச் சிரிப்பார். ஊரில் உள்ள நடிகைகளும் பெரிய இடத்துப் பெண்களும் என்ன செய்கிறார்கள், யாரோடு போகிறார்கள் என்றெல்லாம் என்னிடத்தில் வந்து சொல்லுவார். எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று என்னாலும் கம்மா தெரிஞ்சு வச்சுக்கோ என்று அறிவு வளர்க்கும் செய்திகள் போல கிசுகிசுக்களை சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். நான் உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நான் இன்னும் கொஞ்சம் கவர்ச்சியாக உடையணிய வேண்டும் என்பார். லோ ஹிப்பில் தினமும் சேலை கட்ட வேண்டுமென்பார். மெல்லிசான சேலையை ஒற்றையாகப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பார். அவரோடு வெளியே செல்லும்போது மட்டும் சில சமயங்களில் அவரின் வற்புறுத்தல் காரணமாகத் தவிர்க்க முடியாமல் அப்படிச் செய்து கொள்வேன். ஆனால் முள் மேல் நிற்பது போல மனதில் உறுத்தும்.

'பார், என் மனைவி எவ்வளவு கவர்ச்சியாக இருக்கிறாள்' என்று அறிமுகமேயில்லாத ஆயிரம் பேருக்கு முன்னால் மார் தட்டிக் கொள்வதில் அவருக்கு ஒரு வக்கிர சந்தோஷம் இருக்கலாம். அதற்காக எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்ற போதிலும் வற்புறுத்துவதுதான் எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கும்.

ரம்யா, கண்ணாடியில் நம் முகத்தைப் பார்க்கும் போது 'என்ன முகம் இது! நல்லாவா இருக்கு? இன்னும் கொஞ்சம் அழகா என் முகம் அமைஞ்சிருக்கக் கூடாதா?' என்று ஒரு நினைப்பு சில பேருக்கு வரும். அதற்காக என்ன செய்ய முடியும்?

அந்த நிமிடம் சிந்தனை கண்ணாடியை ஆணியில் மாட்டியதும் மறைந்து போய்விடும்.

அந்த மாதிரி என்னதான் என் கணவரிடம் பல விஷயங்கள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும் அவ்வப்போது அதை மறைத்துக் கொண்டு சிரிக்க முயன்று ஒரு சந்தோஷமான வாழ்க்கைக்கு முயன்று கொண்டிருந்தேன்.

அலுவலகத்தில் என் பணி தொடர்ந்தது.

ஜெயந்திடம் ஒரு தோழமை உணர்வோடு தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டு தானிருந்தேன். எதையும் மறைத்துப் பேசுவதில்லை. வெளிப்படையாகப் பேசுவேன்.

“ஜெயந்த், இப்போ என் வாழ்க்கை நல்லா செட்டிலாய்ந்துச்சு. இவர்தான் என் புருஷன். இதுதான் என் வாழ்க்கைன்னு தீர்மானமாகி சுமுகமாய் போய்க்கிட்டிருக்கு. உங்களோட பழகின நினைப்பெல்லாம் மனசுல வரலையான்னு கேட்டா, கிடையவே கிடையாதுன்னு நான் சொல்லத் தயாரில்லை. வருதுதான். ஆனா ஆரம்பப் பாதிப்புகள் குறைஞ்சுபோய் ஒரு சம்பவமா நினைச்சிப் பார்க்கிறேனே ஒழிய, உணர்ச்சி வசப்பட்டு உருகறது மில்லை, உடைஞ்சி போய் அழறதுமில்லை. நேத்து கோவில்ல காவ்யாவைப் பார்த்தேன். ‘நீங்க விலகிட்டிங்க. ஆனா என் அத்தான் என்கிட்ட பேசுக்கூட மாட்டேங்கறார்’ன்னு சொல்லி அழுதா. ஜெயந்த், உங்க வாழ்க்கைக்கும் ஒரு அர்த்தம் வேணும். இன்னும் நீங்க யோசனை பண்ணிக்கிட்டே இருக்கிறதில் அர்த்தமே இல்லை” என்று ஒரு ஆத்மார்த்தமான தோழியாக ஜெயந்திற்கு எடுத்துச் சொன்னேன்.

மௌனமாக தலையசைத்துக் கேட்டுக் கொண்ட ஜெயந்த் ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றினார். அந்தப் பெருமூச்சில் ஒரு தீர்மானம் தெரிந்தது.

அதன் பிறகு சில நாட்களில் ‘காவ்யா - ஜெயந்த்’ என்று அச்சடிக்கப்பட்ட திருமண அழைப்பிதழைக் கொண்டு வந்து என் முன்னால் வைத்துவிட்டு, “இப்போ திருப்தி தானே அனு?” என்று உலர்ந்து போன புன்னகை செய்தார்.

“நிச்சயமா. இப்போ நீங்க ஈடுபாடில்லாம இருக்கீங்க. ஆனா கொஞ்ச நாள்ல மனசு செட்டிலாய்ந்தும். யூ வில் பி ஹேப்பி ஜெயந்த்” என்றேன்.

அவரின் திருமணத்திற்கு நான் என் கணவரோடு சென்று பரிசளித்து வாழ்த்தி விட்டு வந்தேன். அன்றைக்கு ராத்திரி ரகசியமாக எழுந்து சென்று பாத்திரமில் கதவை மூடிக் கொண்டு அழுதேன் ரம்யா.

ஏன் அழுதேன்? அந்த அழுகை நியாயமா? என்றெல்லாம் என்னை சங்கடக் கேள்விகள் கேட்காதே! அழுதேன் என்பது உண்மை. உண்மையை அப்படியே எழுதி விட்டேன்.

ஹனிமூன் எல்லாம் சென்று திரும்பிய பிறகு ஒரு நாள் காவ்யா என் வீட்டிற்கு வந்து என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “நீங்க மனசு வைக்கலைன்னா நான் விரும்பின வாழ்க்கை எனக்குக் கிடைச்சிருக்காது அனு” என்று தொண்டையடைக்க நன்றி சொன்னாள்.

“யாருக்கு யார்ன்னு மனுஷங்க தீர்மானிக்கிறதில்லை காவ்யா. சந்தோஷமா இரு. உனக்குப் புதுசா சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஜெயந்த் இப்போவும் உற்சாகம் குறைச்சலாதான் இருக்கார். அவரைப் பழையபடி கறு சுறுப்பாக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு” என்று சொல்லியனுப்பினேன்.

அப்புறம்... நான்கப்பமானேன். கல்யாணமாகி இரண்டு வருடங்கள் கழித்து ஏற்பட்ட கர்ப்பம். பிறக்கப் போகிற குழந்தையைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்பில் பத்து மாதங்கள் கடகடவென்று உருண்டோடி...

பிரசவத்திற்குத் துணையாய் என் அம்மா இருக்க, அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு சுபயோக சுபதினத்தில் சுபவேளையில் எனக்கு குழந்தை இறந்தே பிறந்தது.

ஆண் குழந்தை! ஏராளமாக ரத்தம் போனதில் நான் இளைத்துப் போய் ரத்தச் சோகையானதுதான் பத்து மாத பலன்!

‘நான் மலடி இல்லை. ஆனால் விதிதான் எனக்குச் சாதகமாக இல்லை’ என்று உலகத்திற்குச் சொல்வதற்காகவே என் கர்ப்பப் பையில் என் செத்த பிள்ளை வளர்ந்திருக்கிறான். சிரஞ்சீவி என்று அசட்டுத்தனமாக நான் மனதில் பேர் சூட்டி வைத்திருந்த பிள்ளை!

என்னைவிட தன் பேரனின் மரண ஜனனத்தில் ரொம்பவும் பாதிக்கப்பட்டவள் என் அம்மாதான். சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள். அவள் அதுவரை பதினான்கு பிரசவங்களைக் கிட்டே இருந்து பார்த்தவளாம். எல்லாக் குழந்தைகளும் அமோகமாக இருக்கிறார்களாம். என் மகன் மட்டும் அடக்கமாகிப் போனான் என்பதில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலேயே உடல்நலம் குன்றிப் போன என் அம்மா மூன்றாம் மாதம் அதிகாலையில் தொட்மெழுப்பிய போது பேச்சில்லாமல் கிடந்தாள் - மூச்சில்லாமலும்.

இந்தப் பாதிப்புகளிலிருந்து மன ரீதியாகவும், உடல் ரீதியாகவும் நான் தேறி ஓரளவு நார்மலான வாழ்க்கைக்கு

வந்தபோது அடுத்த அதிர்ச்சி எனக்குத் தயாராக இருந்தது. அதாவது என் கணவரின் ஸ்கூட்டரின் சைடு பாக்சில் இருந்து ஒரு ஸ்க்ரூ டிரைவர் எடுப்பதற்காக, அவர் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு அதிகாலையில் நான் அந்த சைடு பாக்ஸைத் திறக்க...

அதில் செய்தித்தாளில் சுற்றி ஏதோ இருந்தது. எடுத்துப் பார்த்தால்... கறுப்பு பிரா! என் சைஸ் அல்ல! என் சைஸ் அவருக்குத் தெரியும். பல தடவை வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். இது யாருக்கு? யாருக்காக வாங்கினார்? பிரா வாங்கிக் கொடுக்கும்வாளுக்கு என்றால்...

ஆத்திரமாகச் சென்று அவரைத் தட்டி எழுப்பி, கையில் அந்த பிராவைப் பிடித்தபடி அமைதியாக நின்றேன்.

"என்ன?" என்றார் கொட்டாவி மென்று.

"நம்ம ஸ்கூட்டர் பாக்ஸ்லேர்ந்து எடுத்தேன் இதை"

"அதுக்கென்ன? நான்தான் வாங்கி வெச்சேன்."

"யாருக்கு, எனக்கா?"

"அது உன் சைஸ் இல்லையே அனு" என்றார் தியிராக. "வனிதான்று ஒரு பொண்ணுக்காக வாங்கி வெச்சேன். கொடுக்க மறந்துட்டேன்."

"அவளுக்கு நீங்க ஏன் வாங்கிக் கொடுக்கணும்?"

"ஒரு இரக்கம்தான். அவ போட்டிருந்ததில் ஒட்டை ஒட்டையா இருந்திச்சு. பாவமே, புதுசா வாங்கித் தர லாமேன்னுதான் வாங்கினேன்"

"அப்படின்னா?" கத்தினேன்.

"ஏன் கத்தறே? அப்படின்னா அப்படித்தான். அவ என் வப்பாட்டி இல்லை. அடிக்கடி போறதால் அவ மேல பிரியம். நான் தொடற பொண்ணுங்களை எல்லாம் தனியா செட்டப் பண்ணி குடித்தனம் நடத்தற அளவுக்கு என்கிட்ட காசு இல்லை!"

நான் அவரை அருவெறுப்பாகப் பார்த்தேன்.

"என்ன அனு பார்க்கறே? நீ கேட்டதில்லை, நானும் சொன்னதில்லை. எனக்கு இந்தப் பழக்கம் ரொம்ப நாளா உண்டு. மனுஷன்னு இருந்தா ஒரு வீக்னெஸ் இருக்காதா? வீட்ல தினம் சாப்பிடறோம். ஒரு சேஞ்சுக்கு ஹோட்டல் போறதில்லையா? அது மாதிரிதான் அனு!"

நான் என் கணவரையே முறைத்துப் பார்த்தேன்.

"அதே மாதிரி வெரைட்டி வேணும்தான் நானும் ஆசைப் பட்டா?" என்றேன்.

படுத்துக் கொண்டே பேசிக் கொண்டிருந்த என் கணவர் எழுந்தார். என் அருகில் வந்தார். என்னை அறையப்

போகிறார் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவர் புன்னகைத்தார்.

"அனு, சீரியஸாச் சொல்றேன். அப்படி உனக்கு ஆசை இருந்தா... உன் விருப்பம் போல தாராளமா நடந்துக்கலாம். இந்த மாதிரி நான் கேள்வி கேக்க மாட்டேன். உனக்கு சும்ம உரிமை இருக்கு."

"ச்சீ!" என்றேன். அவர் என்னை அறைந்திருந்தால்கூட எனக்கு அப்படி வலித்திருக்காது.

"என்னடிச் சீன்னு முகம் களிக்கிறே? நெஞ்சுல கையை வெச்சு சொல்ல முடியுமா உன்னால? கல்யாணத்துக்கு முன்னால உனக்கு அந்த அனுபவம் இல்லை?"

"அய்யோ! என்ன கேள்வி இது?"

"கோபமா கேக்கலாம்மா. யதார்த்தமா கேக்கறேன். நான் கேக்கறது நியாயமா, இல்லையானனு யோசிச்சுச் சொல்லு. நீ வேலை பார்க்கறியே எக்ஸ்போர்ட் கம்பெனி. அதோட முதலாளி ஜெயந்ததை நீ லவ் பண்ணணலை? ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து ஊர் பூராச் சுத்தலை? எனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைச்சியா? தெரியும். நம்ம கல்யாணத்துக்கு முன்னடியே தெரியும். ஆனாலும் உன்னைக் கட்டிக்கிட்டேன். ஏன் சொல்லு? நான் உத்தமன் இல்லை. அதனால்தான். முதல் ராத்திரி அன்னைக்கு நான் உன்னைத் தொட்டேன். அப்போ உன்னைத் தொட்ட எத்தனையாவது நபர் நானனு எனக்குத் தெரியாது. ஆனா நான் தொட்ட பதினேழாவது நபர் நீ! தெரியுமா? அப்புறமும் அதே கம்பெனில உன்னைத் தொடர்ந்து தைரியமா வேலைக்கு அனுப்பறேனே, ஏன்? எனக்கு செயல் சுதந்திரம் இருக்கற மாதிரி உன்னோட சுதந்திரத்தையும் தடை செய்ய விரும்பாமத்தான். இப்பக்கூட நான் உன்னை எதுவும் கேக்கலை. எனக்கு உன்மேல கோபமும் இல்லை. அதே மாதிரி நீயும் என்கிட்ட இந்த விஷயத்துக்காக சண்டை போடாதே! புரிஞ்சுதா?"

சாக்கடை லாரியையே கொண்டு வந்து என் தலையில் கவிழ்த்து போல, அவர் பேசிக் கொண்டே போக... எனக்குத் தோன்றிய ஒரே விஷயம்... சரியான வக்கிரம் பிடித்த ஆள்!

'உனக்கும் உன் முதலாளி ஜெயந்துக்கும் தொடர்பு உண்டா?' என்று என் நடத்தையில் சந்தேகப்பட்டு அறைந்திருந்தாலும்கூட நான் அவரை ஒரு வகையில் சேக்க முடியும்.

அசிங்கமாக இவரே கற்பனையும் செய்து கொண்டு அதற்கு இவரே அனுமதியும் வழங்குவதாகச் சொன்ன கேவலமான முறைதான் என்னை மிரள வைத்தது.

தினம் ஒரு பெண்ணோடு படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்வதைக் கூசாமல் அதை ஏதோ ஸைப்ரரிக்குப் போய் வருகிற நல்ல பழக்கம் போல நியாயப்படுத்த முயன்ற அவரோடு சேர்ந்து வாழ்வது என்பது இனி அருவெறுக்கும் விஷயமாக எனக்குப் பட்டது.

ஆகவே அவர் வெளியே சென்றதும், 'என்னைத் தேட வேண்டாம். நான் என் அப்பா வீட்டிற்குப் போகிறேன்- நிரந்தரமாக. இனி இங்கே வருவதாக இல்லை. என்னைப் பார்க்க வருவேண்டாம்' என்று எழுதி கடிதம் வைத்துவிட்டு நான் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு அப்பா வீட்டிற்கு வந்து விட்டேன்.

"அப்பா, எனக்கு என் புருஷனைப் பிடிக்கலை. அவரோட இனிமே என்னால சேர்ந்து வாழ முடியாது. அதனால் நிரந்தரமா வந்துட்டேன். என்ன காரணம், ஏன் பிடிக்கலைன்னு தயவுசெஞ்சி கேக்காதிங்க. சொல்ற மாதிரியான விஷயங்கள் இல்லை" என்று அப்பாவிடம் ஆணித்தரமாகச் சொன்னேன்.

அன்றைக்கே மாலையில் என்னைப் பார்க்க வந்து விட்டார் என் கணவர். வந்தபோது முழு போதையில் இருந்தார்.

"இதோ பாரு. நீ எழுதி வெச்சுட்டு வந்த கடுதாசியை நான் கிழிச்சுப் போட்டுட்டேன். அதை நான் மதிக்கிறதா இல்லை. இது அதிகப்படியான கோபம். நான் ஏதாவது உன்னைக் கோபிச்சுக்கிட்டேனா? உன் மேல பாசம் இல்லைன்னா இப்படி உடனே வந்து கூப்புடுவேனா? வா அனு!" என்றார்.

"இத பாருங்க. நான் கொஞ்சம் தன்மானத்தோட வாழ விரும்பறேன். இத்தனை நாள் உங்களோட வாழ்ந்ததை நினைச்சே நொந்துக்கிட்டு இருக்கேன் நான். தயவுசெஞ்சி போயிடுங்க" என்றேன் காட்டமாக.

"மிஸ்டர் மாமனார், உங்க பொண்ணு எதுக்காகக் கோவிச்சுக்கிட்டு வந்திருக்கான்னு உங்ககிட்டச் சொன்னாளா?" என்றார் என் அப்பாவிடம்.

"இல்லை. ஆனா அவ எடுக்கிற முடிவுல நியாயம் இருக்கும்னு மட்டும் எனக்குத் தெரியும்" என்றார் அப்பா.

"என்னய்யா பொடலங்கா நியாயம்? புருஷனை விட்டுட்டு ஓடி வந்துடறதுதான் நியாயமா? என்ன நடந்திச்சின்னா..."

"வேணாம்! என் மேல ஏற்கனவே சகதி அள்ளிப் பூசிட்டிங்க. மறுபடி கொட்ட வேணாம். புறப்பட்டுப் போகப் போறீங்களா இல்லையா?" நான் கத்திய கத்தலில் அவர்

கொஞ்சம் தடுமாறிப் போனார்.

"ஓக்கே. கொஞ்ச நாள் இரு. ஆனா நீ என் பொண்டாட்டி பர்மனெண்ட்டா செட்டில் ஆகற பிசினெஸ் எல்லாம் வேணாம். புரிஞ்சுதா? வர்றேன்" தள்ளாடிக் கொண்டே அவர் நடந்து செல்ல.

அப்பா கண்கள் கலங்க என்னருகில் வந்து, "என்னை மன்னிச்சுடும்மா" என்றார்.

"எதுக்குப்பா? நீங்க என்ன தப்பு பண்ணிங்க?"

"இப்படி ஒருத்தனை மாப்பிள்ளையா தேர்ந்தெடுத்தேனேம்மா..."

"விடுங்கப்பா. இனிமே அதைப் பத்திப் பேசறதில் பிரயோஜனமில்லை" என்றேன்.

இரு, வாசலில் கார் வந்து நிற்கிற சப்தம் கேட்கிறது. அவர் காராய் இருந்தால் நாளை இந்தக் கடிதத்தைத் தொடர்கிறேன்.

24.2.94

எதையும் மறைக்காதது போலவே இதையும் ஒன்று விடாமல் ஜெயந்திடம் சொன்னபோது அவர் விரக்தியாகச் சிரித்தார்.

"அவர் இவ்வளவு மோசமானவரா இருப்பார்ன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை ஜெயந்த்" என்றேன்.

மீண்டும் சிரித்தார்.

"என்ன ஜெயந்த், நான் எவ்வளவு அதிர்ச்சியான விஷயத்தை மனசு கேக்காம உங்ககிட்டே சொல்லிட்டுருக்கேன். இப்படிச் சிரிக்கிறீங்க?" என்றேன்.

"அனு, உன் வாழ்க்கையில் மட்டும்தான் அதிர்ச்சிகள் கிடைக்குமா?" என்றார். அவரைப் பாதி புரிந்த நிலையில் பார்த்தேன்.

"என்ன சொல்றீங்க ஜெயந்த்?"

"தப்பு செஞ்சிட்டோம் அனு. ரெண்டு பேருமே தப்பு செஞ்சிட்டோம். இல்லை, தப்பு செய்ய வைக்கப்பட்டோம். காதலை விட்டுக் கொடுத்து நீ தியாகம் செஞ்சியே, அதெல்லாம் வேஸ்ட் அனு..."

"எனக்கு எதுவும் புரியலை ஜெயந்த்..."

"ஐ'ம் நாட் ஹேப்பி அனு. உன்னை மனசில வெச்சுக் கிட்டு காவ்யாவோட பேசாம இருந்ததெல்லாம் கல்யாணமான புதுசுலதான். ஆனா அதுக்கப்புறம் காவ்யா என் மனைவிங்கிற அந்தஸ்தை என் மனசுல பதிய வச்சுக்கிட்டு அவகிட்டே இனிமையாதான் பழகினேன். ஆனா அவளுக்கு

என்கிட்டே ஈடுபாடே அதிகம் இல்லை அனு!"

"எப்படிச் சொல்றிங்க?"

"சில விஷயங்களை உணரத்தான் முடியும். நான் உணர்ந்ததை உனக்கு உணர வைக்க முடியாது. அவளுக்கு நான் தேவையில்லை. என்கிட்டே இருக்கிற பணம்தான் வேணும். என் கார் வேணும், என் வசதிகள் வேணும். மூணு கிளபல் மெம்பரா இருக்கா. சதா வெளில சுத்திக்கிட்டிருக்கா. நான் அவளோட பத்து நிமிஷம் உட்கார்ந்து பேசி பல நான் ஆச்சு அனு..."

"நோ! நீங்க பொய் சொல்றிங்க. அவ அப்படிப்பட்டவ இல்லை. உங்களை உருகி உருகி நேசிச்சவ. உங்கமேல வெச்சிருந்த காதலுக்காக உயிரையே விடத் துணிஞ்சவ" என்றேன். ஜெயந்த சில விநாடிகள் அமைதி காத்தார்.

"நீயே ஒரு பெரிய பிரச்சினையில் இருக்கிற இந்தச் சூழ்நிலையில் இன்னொரு அதிர்ச்சியைத் தரணுமான்னு பார்த்தேன். பரவால்லை, சொல்லிட்டேன். உனக்குத் தெரியுமா அனு. அன்னைக்கு காவ்யா விஷம் சாப்பிடவும் இல்லை, டாக்டர் வந்து அவளைக் காப்பாத்தவும் இல்லை. எல்லாம் அவளும் என் மாமாவும் சேர்ந்து நடத்தின தத் ரூபமான நாடகம். உன்னோட இரக்கத்தை சம்பாரிச்ச உன்னை காதலைக் கலைச்சிக்க வைக்கிறதுக்காகச் செய்யப்பட்ட செட்டப்!"

"ஆய்யோ! என்ன ஜெயந்த இது?" என்றேன் புரியாத வளாய்.

"நிஜமத்தான் அனு! என் சொத்தெல்லாம் தன் மகளுக்கு வந்து சேரணுங்கற ஆசையில் என் மாமா காவ்யாவுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த யோசனை அது. ஒருநாள் மாமாவும் காவ்யாவும் இதைப் பத்தி பேசிக் கிட்டிருந்ததை நான் கேட்டேன். ச்சேன்னு ஆயிடுச்சு. அன்னையிலிருந்து வீட்டையே இருக்கிற என் மாமா கிட்ட நான் ஒரு வார்த்தை கூப்பேசறதில்லை. காவ்யாகிட்ட தாலி கட்டிட்ட கடமைக்காகப் பேசிட்டிருக்கேன். என்னையும் உன்னையும் ஏமாத்திப் பிரிச்சி உன் வாழ்க்கையை நரகமாக்கினதோட நிக்காம தன்னோட நடவடிக்கைகளால இப்போ என் வாழ்க்கையையும் நரகமாக்கிட்டு இருக்கா அவ. கல்யாணமான பொண்ணுக்கு ஒரு குடும்பத்தில இருக்கிற பொண்ணுக்கு எதுக் காக பிரேக் டான்ஸ்? இவ அதுக்காக ஒரு டான்ஸ் மாஸ்டர் கிட்டேப் போய் கத்துக்கிட்டிருக்கா! எத்தனையோ விஷயங்கள் எனக்குப் பிடிக்காததெல்லாம் செய்றா. திட்டிப் பார்த்துட்டேன். பொறுமையா எடுத்துச்

சொல்லிட்டேன். கேட்டுக்கறதா இல்லை. கழுத்தைப் பிடிச்சி வெளில தள்ளிட மாட்டேங்கிற நம்பிக்கையில் ஆட்டம் போட்டுக்கிட்டிருக்கா. இதில அதிகமா நாசமாப் போனது உன் வாழ்க்கைதான் அனு! என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்க வைக்கணுங்கறதுக்காக நீ அவசர அவசரமா ஒரு உருப்படாத ஆளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு... இப்போ நிரந்தரமா விலகி வந்துட்டேன்னு சொல்றே!"

நான் பதில் எதுவும் பேசாமலிருந்தேன். பிறகு சொன்னேன்.

"ஜெயந்த். அவ என்னை ஏமாத்தி உங்களைக் கல்யாணம் செய்துக்கிட்ட முறை தப்பாயிருக்கலாம். ஆனாலும் உங்கமனைவி. அவளுக்கு ஒரு தடவைக்குப் பத்து தடவை பொறுமையா எடுத்துச் சொல்லி நல்ல விஷயங் களைப் புரிய வைப்புக..."

"இதையே நான் ஏன் சொல்லக் கூடாது அனு? உதறிட்டு வந்து தனிமரமா எத்தனை நாள் நிப்பே? உன் வாழ்க்கையில் இன்னும் நிறைய காலம் இருக்கும்மா... தேவ ராஜை நீ ஏன் திருத்தக் கூடாது?"

"தெரியாம தப்புச் செய்யறவங்களைத் திருத்தலாம் ஜெயந்த். தெரிஞ்சே தப்பு செஞ்சிட்டு அதுக்கு வியாக்யானம் சொல்றவங்களைத் திருத்தவே முடியாது" என்றேன்.

ஆனால் என் கணவர் மூன்று நாட்கள் கழித்து மறுபடி என்னை வீட்டில் சந்தித்தார்.

"இரு அனு" என்று சொல்லி சுவாமி மாடத்திலிருந்து கறபூரமும், தீப்பெட்டியும் எடுத்து வந்து எனக்கு முன்னால் தரையில் வைத்துக் கொளுத்தி எரியவிட்டுத் தன் உள்ளங்கையில் வைத்தார்.

"சத்தியமா இனிமே நான் வேற பொம்பளைங்க சக வாசம் வெச்சுக்க மாட்டேன். என்னை நம்பு. உனக்குப் பிடிக்காத மாதிரி நான் பேச மாட்டேன். வா, நம்ம வீட்டுக்குப் போலாம்" என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு சொன்னார்.

அப்போதும் நான் சம்மதிக்கவில்லை.

அன்றிரவு அப்பா என்னிடம் வந்து, "ஒரு மனுஷன் திருந்திட்டதாகச் சொல்றப்போ மறுபடி அவளோட சேர்ந்து வாழறது தப்பில்லை. வாழாவெட்டியா எத்தை நாளைக்கு இருப்பே? மன்னிச்சி உன் புருஷனோட போய் குடித்தனம் நடத்திப் பாரு. இன்னும் பழையபடியே தான் அவர் இருந்தா வந்துடு. ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்துப் பார்க்கறது தப்பில்லை" என்றார்.

"ஆனா அப்பா... இதுவரைக்கும் அவர் எனக்குச் செஞ்ச

துரோகங்கள் மனகல முள்ளு மாதிரி உக்காந்திருக்கேப்பா" என்றேன்.

"அஹு, உன்னை நான் போய் வாழ்ந்து பார்க்கச் சொல்றதுக்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்குமமா. நீ இங்கேயே இருந்துடறதில் எனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. ஆனா..."

"வேற யாருக்குப்பா பிரச்சினை?"

"உன் தங்கச்சி பவானிக்கு இப்போ இல்லை, நாளைக்கு அவளோட கல்யாண சமயத்தில் மூத்தவ வாழாம வீட்ல இருக்காங்கிறதால் கொஞ்சம் யோசிப் பாங்கம்மா பொண்ணொடுக்கறவங்க..." என்றார்.

அந்தக் காரணத்தான் எனக்கு சொரேர் என்றது. சுதந்திரமாக இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு இன்னொரு கோணத்தில் கமையாக இருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

மற்றொரு சந்தர்ப்பம் தந்து பார்க்கலாமா என்றுதான் தோன்றியது. நான் என்கணவரின் வீட்டிற்குத்திரும்பினேன்.

என் கணவரிடம் தென்பட்ட மாற்றங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கே ஆச்சரியமாகிப் போனது. என்னை வெளியே அழைத்துச் செல்வதும், ஏதாவது வாங்கி வருவதும், எப்போதும் புன்னகை சிந்தும் முகத்துடன் அன்பாய் பேசுவதும் திகட்டுமளவிற்கே இருந்தன.

அன்றிரவு எட்டரை மணிக்கெல்லாம் ஸ்கூட்டரில் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார். முகத்தில் எக்கச்சக்கமான மகிழ்ச்சி. ஐந்து முழம் மல்லிகைப் பூ, அல்வா, ஜாங்கிரி, ஆப்பிள் ஜுஸ் பாட்டில் என்று என்னென்னவோ வாங்கி வந்திருந்தார்.

"அஹு, இன்னைக்கு ஒரு உல முடிச்சதில் எனக்கு செம வருமானம். அதைக் கொண்டாடத்தான் செட்டப்பா வந்தேன். பீடாகூட வாங்கிட்டு வந்துருக்கேன். இன்னைக்கு சீக்கிரமே சாப்பிட்டுட்டு..." என்று கண்ணடித்துச் சிரித்தார்.

இரண்டு பேரும் சாப்பிட்டு முடித்ததும் ஆப்பிள் ஜூஸ் குடித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். பருகினேன்.

பருகிய கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் என் உடலின் எடை குறைந்து நான் மிதப்பது போல் உணர்ந்தேன். தானாகச் சிரிப்பு வந்தது. தலை லேசாகச் சுற்றி போதை ஏறி, கண்கள் செருகின.

"எழ்னங்க இழு! சுழ்முது" என்று குழறினேன்.

"ஒண்ணுமில்லை அஹு. ஆப்பிள் ஜூஸோட கொஞ்சம் ரம்மம் கலந்திருக்கேன். கிச்சா இருக்குதில்லை?" என்று என்னை கைத்தாங்கலாக நடத்தி படுக்கையறையில் கட்டிலில் கிடத்தினார்.

எனக்கு போதைக்கு நடுவிலும் கொஞ்சம் கோபம் வந்தது.

"என்னைக் கேக்காம ஏழ் இப்பழிப் பண்ணிங்க?" என்றேன். கண்களைச் சுழற்றியடித்தது. என் எதிரே என் கணவர் மங்கலாகத் தெரிய... மூளையெங்கும் வர்ணச் சிதறல்.

"அஹு" என்று என்னருகில் படுத்துக் கொண்ட அவரை ஆசையாய் அணைத்துக் கொண்டேன். என் உடைகளை அகற்ற நானும் உதவினேன்.

"லைட்டு எழியது" என்றேன்.

"எரியட்டும்" என்ற அவர் திடீரென்று எழுந்து சென்று ஒரு ஸ்டாண்ட் மாதிரி என்னவோ எடுத்து வைப்பதும், அதற்கு மேல் வேறு என்னவோ எடுத்து வந்து பொருத்து வதும் மசமசப்பாகத் தெரிந்தது. விபரம் புரியவில்லை.

"எழு பன்றிங்க?"

"ஒண்ணுமில்லை டார்லிங்" என்று வந்த அவர் என்னை மீண்டும் அணைத்துக் கொள்ள விரார் என்று ஏதோ சத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது.

"எழு சத்தம்?" என்றேன்.

"ஃபேன் சுத்தற சத்தம். பேசாம இரு" என்று என் மேல் படர்ந்தார்.

ரொம்ப நேரம் கழித்து நான் போதையின் மயக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டு தன்னுணர்வு பெற்றபோது அறை இருட்டாக இருந்தது. அவர் அருகில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு தாகம் ஏற்பட்டது.

எழுந்து, கலைந்திருந்த என் உடைகளை சரியாக உடுத்திக் கொண்டு, இருட்டிலேயே அறை வாசல் நோக்கி நடந்தபோது எதன் மீதோ இடித்துக் கொண்டேன். நகர்ந்து அறை விளக்கைப் போட்டுப் பார்த்து அதிர்ந்தேன்.

நான் இடித்துக் கொண்டது ஸ்டாண்ட் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒரு வீடியோ கேமரா மேல். வீடியோ கேமரா படுக்கையை நோக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

எனக்கு உடனே எல்லாம் புரிந்து போனது. பாவி! எந்தப் புருஷனாவது இப்படி ஒரு கேவலமான வேலையைச் செய்வானா?

நான் அவசரமாக அந்தக் கேமிராவுக்குள் இருந்த

கேஸ்டை வெளியில் எடுத்தேன்.

அந்தச் சமயம் விழித்துக் கொண்ட அவர்... அவரென்ன அவர், அந்தப் பொறுக்கி தேவராஜ், "ஏய், கேஸ்டைக் கொடு" என்று எழுந்து விட்டான்.

"தூ! நீயும் ஒரு மனுஷனாடா, கட்டின பொண்டாட்டியோட சல்லாபிச்சதை படமா எடுத்திருக்கியே... எதுக்குச் செஞ்சே இப்படி?"

"அனு, இந்தக் கேஸ்ட் வெளிநாட்டுக்குப் போகுது. எவனோ பார்த்துட்டுப் போறான். ஒரு லட்சம் தர்றதா இருக்காங்க. மரியாதைக் கொடுத்துடு கேஸ்டை" என்றான்.

"அப்பாவி! நான் உன் பொண்டாட்டி! என் மானத்தை வச்சி வியாபாரம் பண்ணப் பார்க்கறியா? இதுக்குத்தான் அவ்வளவு தூரம் செஞ்சிக் கொஞ்சி என்னைக் கூப்பிட்டியா? ஆப்பிள் ஜூஸ்னு சொல்லி ரம் கொடுத்து... ச்சே! எவ்வளவு பெரிய வக்கிரம் பிடிச்ச ஆளு நீ?"

"இருந்துட்டுப் போறேன்" என்று என் கையிலிருந்த அந்தக் கேஸ்டைப் பிடுங்க வந்தான்.

நான் நகர்ந்து வெளியே சமையலறைக்குப் போய் காய்கறி நறுக்கும் அரிவாள் மனையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டேன்.

"இதோபாரு, கிட்டே வந்தே... வயித்தைக் கிழிச்சிருவேன்! இந்த வீட்டுக்கு வாடகை நான்தான் கொடுக்கறேன். அக்ரிமெண்ட் என் பேர்தான் இருக்கு. இந்த நிமிஷமே நீ வெளியே போயாகணும். இனிமே உனக்கும் எனக்கும் எந்த உறவும் இல்லை. அன்னைக்கு வெறும் வார்த்தையாதான் சொன்னேன். இன்னிக்கு..." என்று என் தாலியை எடுத்து அரிவாள் மனையால் அறுத்து அதில் கோர்த்திருந்த சிறு மணிகள் சிதற அவன் முகத்தில் எறிந்தேன்.

ஒரு விநாடி அதிர்ந்து போன அவன் உடனே சுதாரித்துக் கொண்டு, "சரி, நீ என் பொண்டாட்டி இல்லை. நான் உன் புருஷனும் இல்லை. போயிடறேன். அந்தக் கேஸ்டை மட்டும் கொடுத்துடு" என்று கை நீட்டியபடி அவன் என் அருகில் வர... அரிவாள் மனையால் வீசினேன்.

அவன் முன்னங்கையில் கூரான அரிவாள் மனை கிழித்துக் கொட்டுவென ரத்தம் கொட்டத் துவங்க, அவன் அலறித் துடித்தான்.

"போய்டு! நான் பத்ரகாளியாகி உன்னைத் துண்டு துண்டா நறுக்கறதுக்கு முன்னாடி போய்டு! சத்தியமாக்

கொலை செய்வேன்டா!" என்று நான்கத்த...

அவன் என் வார்த்தையில் இருந்த உண்மையை உணர்ந்து, கையிலிருந்து ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட வீட்டை விட்டு வெளியேறிப் போனான் - வீடியோ கேமிராவை எடுத்துக் கொண்டு.

அந்தக் கேஸ்ட்டில் இருந்த டேப் எல்லாவற்றையும் வெளியே இழுத்து, திரட்டிப்போட்டு நெருப்புக் குச்சி கிழித்துப் போட்டு எரித்துச் சம்பலாக்கினேன்.

மறுநாள் அப்பாவிடம் வந்தேன்.

"வந்துடும்மா, இங்கே வந்துடு" என்றார்.

"இல்லைப்பா, நான் அதே வீட்ல தனியா இருக்கறதா முடிவு பண்ணிட்டேன். வாழ்ந்து முடிச்சாச்சு. இனி சாவைப் பார்க்கற வரைக்கும் அதே வீட்லதான்" என்று சொல்லி விட்டு வந்து விட்டேன்.

நான்கு நாள் ஆரேக்கூப் போகாமல் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து விட்டத்தையே வெறித்துக் கொண்டு படுத்திருந்தேன்.

என்னைத் தேடிக் கொண்டு ஜெயந்த் வந்து விட்டார்.

"என்னாச்சு அனு? உடம்பு சரியில்லையா?" என்றார்.

நான் வாய்விட்டுக் கதறி அழுது விட்டேன். ஜெயந்த் திடீர்தான் நான் எதையும் மறைப்பதில்லையே.

எனக்கும் தேவராஜ் என்கிற வக்கிர மிருகத்திற்கும் நடைபெற்ற போராட்டத்தை, அவன் செய்த கேவலமான செயலை, நான் அவனைக் கிட்டத்தட்ட கொலை செய்யப் போனதை எல்லாம் சொன்னேன்.

அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

ரொம்ப மெதுவான குரலில் பேசினார். "அனு, உனக்கு ஆறுதல் சொல்றதுக்கு என்கிட்டே வார்த்தையே இல்லைமமா. பரிதாபமா இருக்கு உன்னைப் பார்க்கறதுக்கு. தியாகம் பண்ணறதா நினைச்சுக்கிட்டு உன் வாழ்க்கையை இவ்வளவு தூரம் கோரம் பண்ணிக்கிட்டு நிக்கிறே பாரு! நாம ரெண்டு பேர் நிம்மதியையும் கெடுத்த காவ்யாவைக் கழுத்தை நெரிச்சுக் கொன்னுடலாமாணு ஆத்திரம் வருது"

"ஜெயந்த், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்த முடிவுகள்ல எந்தத் தப்பும் இல்லை. அமைஞ்ச வாழ்க்கைதான் சரியில்லாமல் போச்சு. ஊர்ல எத்தனையோ பொண்ணுங்களுக்கு நல்ல புருஷன் அமையலையா? எனக்கும் அந்த மாதிரி ஒரு அன்பான நல்ல புருஷன் அமைஞ்சிருந்தா இந்தப் பேச்சுக்கே இடமிருந்திருக்காது. அதே மாதிரி காவ்யாவும் நீங்க எதிர்பார்க்கிற மாதிரியான ஒரு அடக்கமான

மனைவியா இருந்திருந்தா நீங்களும் இப்படி நொந்துபோய் பேசிட்டிருக்க மாட்டீங்க...”

“ஆனா அனு...” என்ற ஜெயந்த் சட்டென்று நிறுத்தி விட்டார்.

“என்ன ஜெயந்த்?”

“ஒண்ணுமில்லை, விடு...” என்றார்.

“என்னவோ சொல்ல வந்திங்க, சொல்லுங்க...”

“இதுவரைக்கும் நம்ம வாழ்க்கையில் எந்த அந்தரங் கத்தையும் மறைச்ச வெச்சுக்காமத்தான் பேசிக்கிட் டிருக்கோம், அதனால் இப்பவும் என் மனசு உள்ளதை அப்படியே சொல்றேன். நீ என்னைப் பத்தி எப்படி நினைச்சுக்கிட்டாலும் சரி...”

என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அவர் என் அருகில் வந்து நின்று, “அனு, என்னால நடந்த எதையும் மறக்க முடியலை. எப்படி காவ்யா செஞ்ச துரோகத்தை மறக்க முடியலையோ, அந்த மாதிரி நம்ம காதலையும் தான். நடுவில் ஆயிரம் சம்பவங்கள் நடந்திருக்கலாம். நான் இன்னொருத்தி புருஷனாயிருக் கலாம், நீ இன்னொருத்தன் மனைவியா இருக்கலாம். ஆனா மனசுல ததும்புற எண்ணங்கள் அதையெல்லாம் யோசிச்சுப் பாரக்கறதில்லை. அனு, உன்னை நான் ஆரம்பத்தில் எந்த அளவு தீவிரமா நேசிச்சிக்கிட்டி ருந்தேனோ, அதே அளவு, ஏன், அதைவிடப் பல மடங்கு அதிகமா இன்னைக்கும் இப்பவும் உன்னை நான் நேசிச்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்கேன். நான் விரசமானவனா? இருந்துட்டுப் போறேன். நான் நாகரீகம் தெரியாத காட்டுமிராண்டியா? பரவாயில்லை. பட், ஐ லவ் யூ! இது நிஜம்!” என்றார்.

நான் அதிர்ந்து போய் அவரையே பார்த்துக் கொண்டி ருந்தேன்.

ரம்யா, அதிர்ச்சியடைந்தேன் என்று இங்கே குறிப் பிடுகிறேனே ஒழிய, உள் உள் உள் மனசில் அவர் அப்படிச் சொன்னதற்காக ஒரு சந்தோஷ ஊற்று பொங்கியது என்பது உண்மையானது. நிஜம் பல சமயங்களில் விவஸ்தையற்ற ஒன்றில்லையா?

என்னதான் என் கல்யாணத்திற்குப் பிறகும் அவரின் கல்யாணத்திற்குப் பிறகும் ஒரே ஆபீசில் நான் அவரிடம் தோழமை உணர்வோடு பழகி வந்தேன் என்று சொல்லிக் கொண்டாலும், என் முன்னாள் காதலனை பக்கத்தில் இருந்து அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்வதில் ஒரு வகை சுகம் இருந்ததென்ற உண்மையை உன்னையன்றி வேறு

யாரிடம் என்னால் அந்தரங்கமாகப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்?

ஒரு திருமணமான நபர் மேல் ஒரு திருமணமான பெண் அடி மனசில் ஆசை வைத்திருப்பதா? சமுதாயம் என்கிற நாலு பேர் முகம் களிப்பார்கள் இதை உரக்கச் சொன்னால். ஆனால் பெரும்பாலான அந்தரங்கமான உணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்படாமல் ரகசியமாகவே எல்லோர் மனதிலும் பதுங்கிக் கிடக்கும். ரம்யா, இது என் அனுபவபூர்வமான உண்மை. அவர் அந்த மாதிரி சொன்னதும் நான் மௌனமாக நின்றேன்.

“சொல்லு அனு. கல்யாணம் ஆனதால் அந்தக் கட்டுப்பாடுதான், அந்தப் பண்பாடுதான் நம்ம ரெண்டு பேருக்குள்ளேயே கோடு போட்டு வெச்சிருக்குதே ஒழிய, இன்னைக்கும் உனக்கு என் மேல் விருப்பம் இல்லைன்னு ரொம்ப ரொம்ப சத்தியமாச் சொல்ல முடியுமா?”

நான் உதடுகள் துடிக்க மௌனமாக நின்றேன்.

“இதோ பாரு அனு, இந்த உலகத்தைப் பத்திக் கவலைப்பட வேணாம். எனக்கு உன்னைப் பத்தித்தான் அக்கறை. நீ சந்தோஷமா இருக்கணும். உனக்கு இளமை இருக்கு. வயசு இருக்கு. என் மேல் பாசமும் இருக்கு. நொந்து போன உன் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நந்தவனம் வேணும். காவ்யா சம்மதிச்சாலும் சரி, சம்மதிக்க லைன்னாலும் சரி, நான் உன்னை கல்யாணம் செய்துக்கப் போறேன். என்ன எதிர்ப்பு எந்த ரூபத்தில் வந்தாலும் சரி!”

“ஜெயந்த்!”

“பதில் சொல்லு. ஐ லவ் யூ ஸ்டில்! அதே மாதிரி உனக்கும் என் மேல் ஆசை இருக்கா, இல்லையா? அதை மட்டும் சொல்லு!”

“அதுக்காக?” என்றேன்.

“நம்ம நிம்மதி குலைஞ்சி போறதைப் பத்தி மத்தவங்க கவலைப்பட்டாங்களா? மத்தவங்க நிம்மதி கலைஞ் சிடும்னு நாமும் கவலைப்பட வேணாம் அனு!”

சட்டென்று ஜெயந்த் என்னைக் கட்டியனைத்துப் பரவசத்துடன் என் கன்னத்தில் முத்தமிட...

ஒரு சினிமா அல்லது புத்தகக் கதாநாயகியாய் இருந்தால் அவரைச் சட்டென்று விலக்கி நிறுத்தி, “என்ன இது? முதல்ல வெளில போங்க! இனிமே நாம ரெண்டு பேரும் சந் திச்சுக்க வேணாம். நான் வேலையை ரிஸைன் பண்ணேன். இனிமே என் வீட்டுக்கு வராதிங்க. இதுவே கடைசி தட வையா இருக்கட்டும்” என்று அழுது கொண்டே சொல்லி யிருப்பாளோ!

21 ஆகஸ்ட் | மே 2011 | 83

நான் அவரை விலக்கவில்லை. அழகை பொங்க, நானும் அவரை ஈடுபாட்டுடன் அணைத்துக் கொண்டேன் என்பதுதான் நடந்த நிஜம்.

இப்படித்தான் ஒரு பெண் வாழ வேண்டும் என்று உலகத்திற்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்து காட்ட வந்த அவதார நாயகி இல்லையே நான்! சாதாரண மனுஷி! ரத்தமும் சதையும் அதில் உணர்ச்சியும் கொண்ட வெகு சாதாரண மனுஷி!

நீதி, நியாயம், பண்பாடு, முறை, ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு இதெல்லாம் விட உணர்ச்சிதான் பல சமயங்களில் நம்மை அரசாள்கிறது ரம்யா. காரண காரியம் யோசிக்காமல் நம்மைச் செயல்பட வைத்துவிடுவது இந்த உணர்ச்சி அலைகள்தாம்.

எதற்காக இவ்வளவு வியாக்யானமாக இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், இப்போது என் வாழ்க்கையின் பழைய நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் சொல்லி முடித்து இப்போதைய இன்றைய சூழ்நிலைக்கு வந்து விட்டேன்.

நேற்று வரை ஜெயந்துக்குத் தோழியாக இருந்த நான் இப்போது... வேண்டாம், அந்த வார்த்தையை உபயோகிக்க விருப்பமில்லை.

ஜெயந்த் தப்பாமல் வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் என் வீட்டிற்கு வந்து போகிறார். நாங்கள் சந்தோஷமாக உரிமையாகப் பேசுகிறோம், பழகுகிறோம். எங்கள் உள்ளங்கள் மட்டுமில்லை, உடல்களும் அவ்வப்போது சங்கமிக்கின்றன.

விளைவாக, நான் தாயாகப் போகிற நிலையில் இருக்கிறேன்.

தேவராஜை அதற்கப்புறம் காணவில்லை. அவன் வரமாட்டான். வந்தாலும் கவலையில்லை. அவனை மதிப்பதாக இல்லை. என்னைக் கேள்வி கேட்க அவன் நாக்குக்கு யோக்யதை இல்லை.

காவ்யாவை ஜெயந்த் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். விரைவில் சம்மதம் பெற்றுவிடப் போகிறார். அதன் பிறகு தேவராஜிடம் பேசி முறைப்படி விவாகரத்து வாங்கித்தரப் போகிறார்.

இதெல்லாம் ஊருக்கு. இந்த உறவின் கௌரவத்திற்கு. ஆனால் நாங்கள் இப்போதே அப்படித்தான் கணவன் மனைவியாக வாழ்ந்து வருகிறோம்.

'அய்யே! என்னடா பெண் இவள்!' என்று அருவெறுப்பாக இருக்கிறதா ரம்யா? நான் செய்வது தப்பென்று படுகிறதா ரம்யா?

ஸாரி. என்னிடம் எந்த விளக்கமும் இல்லை. தப்பில்லை என்று வாதம் செய்யவும் நான் தயாரில்லை. சிலர் வாழ்க்கை இவ்விதமாகத்தான் அமைந்து போகிறது. நிஜம் எப்போதும் 'அழகாக இருப்பதில்லை. சில சமயம் அசிங்கமாகவும், கோரமாகவும் இருந்து தொலைத்து விடுகிறதே.

நீ என்னைப் பாராட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தால் ஒரே ஒரு விஷயத்திற்காகப் பாராட்டலாம்.

அதாவது 'இதுதான் நிஜம்' என்று எதையும் மறைக்காமல் சொல்கிற நேர்மை இருக்கிறதே எனக்கு! இந்த நேர்மை எத்தனையோ பேரிடம் இல்லை ரம்யா. கேவலமான நிஜத்திற்கு அலங்காரம் செய்து, செண்ட் அடித்து, வாசனை கொடுத்து மேன்மையான விஷயமாக்கி விடுகிறார்கள். நான் அப்படிச் செய்யவில்லை.

உன் பதில் கடிதத்தில் இதே போன்று உன் வாழ்க்கையின் நிஜங்களைச் சொல்வாய் என்று நான் எதிர் பார்க்கிறேன்.

உன் அந்தரங்கம் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தால் கேட்கவில்லை. சர்வதேச அளவில் நிஜம் எல்லா இடத்திலும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது என்று நான் உணர்ந்து கொண்டு, நான் மட்டும் விதிவிலக்கில்லை என்று என்னை சமாதானப்படுத்திக் கொள்வதற்காகக் கேட்கிறேன்.

எழுதுவாயா உன் விவாகரத்தின் காரணத்தை?

இன்றைக்கு மாலை ஜெயந்த் வருகிறேன் என்பது சொல்லியிருக்கிறார். அவருக்கு கேரட் தோசை செய்து தருகிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்கான வேலைகளில் இறங்க வேண்டும்.

டாக்டரிடம் செக்கப்பிற்குப் போக வேண்டும். இந்தத் தடவை என் மகன் உயிரோடு பிறப்பான் என்று நம்புகிறேன். பிரார்த்திக்கிறேன். தயவுசெய்து நீயும் எனக்கு நல்லவிதமாகப் பிரசவம் நடந்து, அழகு மகன் கண் திறக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்துவாயா?

வேறென்ன? எவ்வளவு எழுதிவிட்டு இன்னமும் வேறென்ன என்று கேட்கிறேன் பா. ஒருநாள் சந்திக்கலாம் ரம்யா. ஆனால் சந்திக்கும் போது எந்த உண்மைகளும் வெளிப்படாமல் உணர்வுகளுக்குப் போலிப் பூச்சு பூசி பேசிக் கொள்ளலாம். அப்படித்தான் நாம் செய்வது வழக்கம். நாம் என்றால் நீயும், நானும் அல்ல... எல்லோருமே.

கடிதத்தில் மட்டுமே உண்மையான உணர்வுகளைப் பதிவு செய்கிற தைரியம் அல்லது சௌகரியம் கிடைக்கிறது.

சந்திப்போம். பதில் எழுது!

உன் இனிய தோழி,
அனு

அத்தனை பெரிய கடிதத்தை மடித்து பெரிய கவரில் போட்டு ஒட்டி எடுத்துக் கொண்டு தபால் ஆபீசிற்கு வந்தாள் அனு.

அதற்கு எவ்வளவு ஸ்டாம்ப் ஒட்ட வேண்டும் என்று ஊழியரைக் கேட்க வரிசையில் நின்று நகர வேண்டியிருந்தது. அப்போது திடீர் என்று ஒரு சிந்தனை.

ரமயாவைச் சந்தித்து ஆறேழு வருடங்களாயிற்று. அவள் வாழ்வில் சோகம் என்பது இன்னொருத்தி சொல் லித்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. அவள் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்வதாக நான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாகத்தான் அவள் கருதிக் கொண்டிருப்பாள்.

இந்தக் கடிதம் அந்த எண்ணத்தை உடைக்கும். 'இல்லை பெண்ணே, உன் நிலை தெரியும்' என்று அறிவிக்கும். அதேபோல நான் இப்படி ஒரு கடிதத்தில் என் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் அனைத்தையும் கொட்டியிருப்பதை அவள் படிக்காத வரைக்கும் நான் எங்கோ சுகமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகத்தான் அவள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

அவள் மனதிலிருக்கும் இனிய கற்பனையை எதற்காகக் கலைக்க வேண்டும்? என்ன அவசியம் அதற்கு?

"என்னம்மா வேணும் உங்களுக்கு?" கவுண்ட்டரில் இருந்த ஊழியர் கேட்க, அனு பதில் சொல்லாமல் விலகி வெளியே வந்தாள்.

போஸ்ட் ஆபீஸுக்கு வெளியே ஒரு குப்பைத் தொட்டி இருந்தது. அனு அந்தக் கவரைப் பிரித்து உள்ளிருந்த கற்றைக் காகிதங்களில் ஒவ்வொன்றாகப் பீஸ்பீஸாக் கிழித்து அந்தத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு வீட்டை நோக்கி நிதானமாக நடந்தாள். ★

சுர்ப்புள்ள உங்களுக்கு...

சிந்தக் கடிதத்தில் சிறை சம்பவங்கள் உன் மனமாக நடந்தவை. குடும்ப ஒரு கடித வடிவத்தில் சிந்தக் கடிதங்கள் சில கடிதங்கள். ஆனால் நான் சிந்தக் கடிதம் குடும்ப நடவடிக்கை. சிந்தக் கடித வடிவில் ஒரு நான் தான் உன் மனம் பற்றி நீண்ட நான் என்ன.

இயங்குதல்,
பெருக்கதாட்டி ரோகி.